

Trương Nhược Dư

DTV EBOOK

Bước Đến Hạnh Phúc - Trương Nhược Dư

Trương Nhược Dư

DTV EBOOK

Ngôn Tình, Đô Thị, Hải Hước, Khác, Sủng

Tác giả: 张若妤

Thể loại: Tiểu Thuyết, Ngôn Tình, HE, Hiện Đại, Hành Động, Hải Hước, Sủng, Hào Môn Thế Gia, Chữa Lành, Tổng Tài, Ngọt, Dưỡng Thê

Team dịch: Nốt Chu Sa

Giới thiệu

Mẹ tôi gả tôi cho một thiếu gia giàu có nhưng bị tật ở chân.

Ngày cưới, tôi cẩn thận hỏi anh ta: "Có cần tôi cống anh lên giường không?"

Anh ta cười dịu dàng: "Làm phiền em rồi."

Tôi xắn tay áo định cống anh ta, kết quả là đứng không vững, cả hai cùng ngã xuống đất

Chỉ tiếc thêm chút nữa thôi là tôi có thể thừa kế tài sản hàng tỷ rồi.

Mục lục

- [Chương 1: Chương 1](#)
- [Chương 2: Chương 2](#)
- [Chương 3: Chương 3](#)
- [Chương 4: Chương 4](#)
- [Chương 5: Chương 5](#)
- [Chương 6: Chương 6](#)
- [Chương 7: Chương 7](#)
- [Chương 8: Chương 8](#)
- [Chương 9: Chương 9](#)
- [Chương 10: Chương 10](#)
- [Chương 11: Chương 11](#)
- [Chương 12: Chương 12](#)
- [Chương 13: Chương 13](#)
- [Chương 14: Chương 14](#)
- [Chương 15: Chương 15](#)
- [Chương 16: Chương 16](#)
- [Chương 17: Chương 17](#)
- [Chương 18: Chương 18](#)
- [Chương 19: Chương 19](#)
- [Chương 20: Chương 20](#)
- [Chương 21: Chương 21](#)
- [Chương 22: Chương 22](#)
- [Chương 23: Chương 23](#)
- [Chương 24: Chương 24](#)
- [Chương 25: Chương 25](#)
- [Chương 26: Chương 26](#)
- [Chương 27: Chương 27](#)
- [Chương 28: Chương 28 \(Hết\)](#)

Chương 1: Chương 1

Mẹ tôi gả tôi cho một thiếu gia giàu có nhưng bị tật ở chân.

Ngày cưới, tôi cẩn thận hỏi anh ta: "Có cần tôi cõng anh lên giường không?"

Anh ta cười dịu dàng: "Làm phiền em rồi."

Tôi xắn tay áo định cõng anh ta, kết quả là đứng không vững, cả hai cùng ngã xuống đất—

Chỉ tiếc thêm chút nữa thôi là tôi có thể thừa kế tài sản hàng tỷ rồi.

1

Sau khi tốt nghiệp đại học, mẹ tôi bán tôi cho một người đàn ông giàu có, sinh lễ lên đến hàng chục triệu.

Nghe nói, đối phương là một thiếu gia của gia tộc giàu có.

Anh ta bị tật ở chân do một tai nạn, vì thế mà mất quyền thừa kế gia tộc.

Hiện giờ anh ta có tiền và thời gian rảnh, tuy nhiên—

Mẹ tôi lo lắng: "Nghe nói, cậu ta không chỉ bị thương ở chân mà còn có vấn đề về phương diện ấy."

Mắt tôi sáng lên.

Thật là hoàn hảo!

Có tiền, danh tiếng, chồng còn không làm gì được, còn gì hạnh phúc hơn?

Vì thế, tôi và mẹ chia nhau sính lễ, vui vẻ bước lên xe hoa.

Tại sao tôi lại lấy một người tật nguyên?

Vì tiền thôi.

Lý do thật là tầm thường và thực dụng.

2

Ngày cưới, tôi có chút căng thẳng.

Đối phương cần một cô vợ không có bối cảnh, còn tôi và mẹ thì tham tiền, đôi bên hợp tác, thế nên đến ngày cưới chúng tôi mới lần đầu gặp mặt.

Trước buổi lễ, mẹ tôi nhét tôi vào phòng nghỉ của anh ta với lý do:

Tăng cường tình cảm.

...Còn mười phút nữa là đến lễ cưới, tăng cường tình cảm gì chứ?

Tôi cầm váy cưới, bước vào, đang nghĩ nên chào hỏi thế nào thì bỗng ngây người.

Chẳng phải nói rằng anh ta là một người tật nguyên, không thể làm chồng sao?

Người đàn ông trên xe lăn là ai?

Bộ vest đen được cắt may tinh xảo, dù là lễ cưới, cúc áo sơ mi vẫn tùy ý mở hai nút, dù ngồi trên xe lăn nhưng lưng anh ta vẫn thẳng tắp, toát lên vẻ cao quý và lạnh lùng.

Ánh mắt tôi từ từ di chuyển lên.

Là một khuôn mặt khiến người ta phải kinh ngạc.

Những từ như “thanh tao” hay “ngọc sáng” cũng không đủ để miêu tả khuôn mặt anh ta.

Tôi lúng túng, bị váy cưới vướng chân, ngã quỵ xuống trước mặt anh ta với một tư thế vô cùng xấu hổ.

Ngẩng đầu nhìn anh, tôi lắp bắp.

"Tôi... tôi nói tôi đi nhầm phòng... anh tin không?"

Anh ta đã quan sát tôi vài lượt ngay khi tôi bước vào.

Giờ phút này, anh ngồi yên trên xe lăn, còn tôi thì lúng túng quỳ, ánh mắt anh lướt qua tôi rồi dừng lại trên chiếc váy cưới mà trước đó anh đã cho người mang tới.

"Cô đoán xem?"

3

Tôi đoán...

Anh ấy chỉ bị tật, chứ đâu có ngốc.

Để giảm bớt sự bối rối, tôi đứng lên nhanh chóng và nói thật—

"Mẹ tôi bảo tôi đến để tăng cường tình cảm với anh."

Anh khẽ cười.

Anh nhìn đồng hồ: "Ừm, năm phút tăng cường, chắc cũng đủ để đối phó với buổi lễ cưới rồi."

Nhớ rằng đây là người nắm giữ tiền bạc của mình, tôi nhanh chóng hỏi một cách cẩn thận: "Lát nữa trong lễ cưới, tôi cần chú ý điều gì không?"

Trong lòng tôi hét lên—

Hãy ra điều kiện đi! Đòi thêm tiền đi!

Nhưng.

Anh nhìn tôi, cời lông cà vạt một cách hồ hững: "Không cần, im lặng làm bình hoa là đủ."

"Ồ, được thôi."

Tôi ngoan ngoãn đáp, đứng sang một bên không nói gì thêm, nhưng ánh mắt không thể ngừng liếc nhìn anh.

Tôi nong cạn, tôi có lỗi.

Tôi hối hận vì đã vui mừng trước việc anh không thể làm chồng.

Khuôn mặt tuyệt đẹp thế này, thật đáng tiếc.

4

Buổi lễ kết thúc trọn vẹn

Làm một cái bình hoa thì có gì khó.

Tôi chỉ cần ngẩng đầu, ưỡn ngực, hóp bụng, đứng mỉm cười dưới ánh đèn sân khấu cho đến khi nghi thức kết thúc là coi như thành công.

Phó Hàn dường như khá hài lòng với màn thể hiện của tôi. Sau khi buổi lễ kết thúc, anh ta hơi say, nhét vào tay tôi một chiếc

thẻ ngân hàng.

Không nói mục đích, cũng không nói số tiền.

Nhìn thái độ của anh ta, có lẽ đây là phần thưởng cho tôi.

Thiếu gia nhà họ Phó ra tay chắc không phải ít, tôi cất thẻ, một lúc sau mới nhớ đến việc hỏi mật khẩu.

Chương 2: Chương 2

Ngoài chiếc thẻ, anh ta còn ném cho tôi một chùm chìa khóa và một tờ giấy ghi địa chỉ cùng số điện thoại.

Anh ngồi lên xe riêng rồi đi, bảo tôi tự gọi taxi về "nhà".

Tôi nào có tâm trí về căn biệt thự của thiếu gia Phó.

Cầm lấy thẻ ngân hàng, tôi lập tức chạy đến ngân hàng gần nhất, hồi hộp đến run cả tay khi đưa thẻ vào máy ATM để kiểm tra số dư.

Thế nhưng—

Số dư tài khoản: Một trăm đồng.

Là đồng, không phải triệu.

Tôi nhìn màn hình, đứng ngẩn ra hồi lâu, cho đến khi có người đứng sau khó chịu giục: "Cô gái, một trăm đồng mà do dự mãi, hay để tôi đốt hương cho nó rồi cô rút nhé?"

Mặt tôi đỏ bừng, rút thẻ ra, không cam lòng, đi đến quầy kiểm tra thêm lần nữa.

Quả nhiên là một trăm đồng.

Thật là biết cách chơi người.

Dù không có tình cảm gì, nhưng dù sao tôi cũng mặc váy cưới cầu kỳ mà gả cho anh ta một lần.

Một trăm đồng, anh ta nghĩ tôi là người ăn xin chắc?

Càng nghĩ càng tức, tôi rút số tiền một trăm đồng đó ra và dùng để gọi ba chiếc taxi.

Một chiếc tôi ngồi, hai chiếc còn lại chạy không.

Tuy nhiên—

Tôi đã đánh giá sai.

Không ngờ biệt thự của thiếu gia Phó lại xa đến vậy, ba chiếc taxi tốn hết hơn bốn trăm đồng.

Một trăm đồng đã tiêu hết, tôi còn phải bù thêm hơn ba trăm.

Thật là xui xẻo.

5

Tối hôm đó, đêm tân hôn.

Tôi ngồi trên sofa, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt điển trai của Phó Hàn, càng nhìn càng thấy bức bối.

Khi tôi đang lẩm bẩm trong lòng, Phó Hàn bỗng quay sang nhìn: "Tư Diệu?"

Tôi: "A, phải, là tôi."

... Thật đúng là gặp kim chủ liền mềm yếu ngay.

Ánh mắt Phó Hàn dừng lại trên gương mặt tôi, nhẹ nhàng nhưng lại khiến người ta bất an.

Anh khẽ cong môi, lạnh lùng nói.

"Đến giờ đi ngủ rồi."

Mặt tôi không khỏi đỏ lên vài phần.

Nhưng nghĩ đến lời mẹ dặn, như có một chậu nước lạnh dội thẳng vào đầu tôi.

"Chuyện đó..." Tôi liếc nhìn đôi chân dài trên xe lăn của anh, dè dặt hỏi: "Có cần tôi cõng anh lên giường không?"

Dừng hai giây, tôi liếc môi bổ sung: "Tôi rất khỏe."

Phó Hàn ngồi trên xe lăn, cởi lỏng hai chiếc cúc áo, cười nhạt:
"Làm phiền em."

Tôi bước tới, quay lưng lại và ngồi xổm xuống trước mặt anh.

Vài giây sau, Phó Hàn hơi nghiêng người, hai tay đặt nhẹ lên vai tôi.

Cánh tay anh cũng dài, vắt hờ qua cổ tôi, mùi hương trên người anh thật dễ chịu, giống như hương thông xanh tươi mát.

Tôi chỉ đơn giản muốn lấy lòng kim chủ, nhưng khi anh thực sự tựa vào vai tôi, khoảng cách gần gũi này khiến mặt tôi lập tức đỏ bừng.

Anh đã cởi áo vest, chỉ mặc chiếc sơ mi trắng, còn tôi đã thay váy cưới, mặc bộ lễ phục mỏng nhẹ.

Khi công anh lên, tôi thậm chí cảm nhận được nhiệt độ cơ thể Phó Hàn.

Nghĩ đến đó, tôi lại thấy bối rối.

Chân tôi lão đảo, lại giẫm phải tà váy dài—

Tôi công Phó Hàn, cả người ngã xuống đất.

... Tôi nằm trên sàn không dám ngẩng đầu lên.

Tôi đảm bảo mình không phải là kẻ ngốc, hai mươi năm qua tôi vẫn thông minh nhanh nhẹn.

Không hiểu sao hôm nay lại thế này, ngã lần hai, tự mình ngã còn chưa tỉnh, còn kéo theo cả kim chủ ngã.

Lâu sau, vẫn không nghe thấy động tĩnh của Phó Hàn.

Tôi bắt đầu lo lắng, chẳng lẽ... bị ngã ngất rồi?

Đang định ngẩng đầu nhìn, bỗng nghe thấy giọng anh vang lên.

Khàn khàn, trầm thấp.

"Lại đây."

Tôi bò dậy, rón rén đi tới, ngồi xuống.

"Chuyện đó..."

Tôi định giải thích, còn chưa nghĩ ra câu từ, cổ tay đã bị nắm chặt.

Phó Hàn kéo mạnh, tôi ngã vào lòng anh.

Sàn nhà lạnh lẽo, Phó Hàn nằm ngửa trên sàn, tay anh nắm c.h.ặ.t t.a.y tôi, cúi đầu nhìn tôi đang nằm trên người anh.

Khoảng cách gần, người đàn ông này vẫn đẹp đến mức làm người ta kinh ngạc.

"Tư Diêu."

Anh nhìn chăm chăm tôi, nghiêng răng nói: "Đỡ tôi ngồi vào xe lăn, tôi tự lên giường được."

"Ồ... được."

Ánh mắt Phó Hàn quá sắc bén, tôi không dám nhìn thẳng, vội vàng đỡ anh dậy.

Tuy nhiên—

Lúc ngã xe lăn bị đẩy ra xa, cách vài bước chân.

Nhớ đến việc Phó thiếu gia không thể đứng dậy, tôi đỡ anh ngồi lại xuống sàn.

Chương 3: Chương 3

"Anh ngồi tạm đây, để tôi đẩy xe lăn lại."

Phó Hàn không nói gì, nhưng ánh mắt trầm xuống.

Tôi đoán.

Có lẽ anh đang hối hận, nếu đã mua một cái bình hoa thì cũng nên mua cái thông minh hơn.

Để chuộc lỗi, tôi chạy nhanh đi đẩy xe lăn tới.

Khi định đỡ anh lên, Phó Hàn vẫn không động đậy.

Sao, dối rồi à?

Tôi cúi đầu nhìn, thấy anh thở dài, giọng khàn khàn: "Đè lên chân tôi rồi."

"... Xin lỗi."

Để chuộc lỗi, tôi dùng hết sức mình, bế anh lên xe lăn.

Nhưng Phó thiếu gia dường như không vừa ý.

Anh mím chặt môi, vành tai đỏ ửng, nói qua kẽ răng: "Tư Diêu, tôi bảo cô đỡ tôi, không phải bế."

Khó chiều thật.

Tôi khẽ đáp, đẩy xe lăn đến cạnh giường, muốn xem anh tự lên giường thế nào.

Nhưng giọng anh trầm thấp vang lên từ phía trước: "Quay lưng lại."

Tôi ngoan ngoãn làm theo.

Tuy nhiên...

Trên bàn đối diện có một chiếc gương nhỏ, trong gương tôi nhìn thấy rõ ràng—

Phó Hàn ngồi trên xe lăn, hai tay chống vào thành giường, cố gắng chống đỡ...

Rồi một tiếng va chạm nặng nề.

Anh ngã xuống sàn.

7

Không khí có chút ngưng ngừng.

Tôi đứng quay lưng lại anh ta, quay đầu lại cũng không đúng, mà không quay lại thì cũng không xong.

Đang lưỡng lự, phía sau bỗng truyền đến giọng nói trầm thấp của anh, dường như có chút bức bối, khá là tức giận: "Còn đứng đó làm gì?"

"Ồ."

Tôi lập tức quay người lại.

Phó Hàn ngồi trên sàn, đôi chân có vẻ khá yếu, môi mím chặt, tai đỏ ửng lên.

Có lẽ do liên tiếp hai lần ngã làm tổn thương lòng tự tôn của Phó thiếu gia.

Để tiện nâng anh dậy, tôi đặt tay anh lên vai mình, vừa đỡ anh đứng dậy vừa ân cần an ủi: "Phó thiếu gia, ngài cũng đừng để bụng, nếu tôi mà bị liệt chân thì có khi đến nhà vệ sinh cũng không tự giải quyết được, huống chi là..."

Nói được nửa câu, bàn tay Phó Hàn đặt trên vai tôi bỗng siết chặt hơn.

"Câm miệng."

"Được."

Thế là tôi đỡ anh lên giường, sau đó nhận được lệnh:

"Từ nay theo tôi ra ngoài, chỉ cần mỉm cười, không cần mở miệng."

"Được..."

Dù sao thì anh trả tiền, tôi làm việc, anh không cho tôi nói, tôi có thể uống nước từ mũi cũng được.

8

Đêm tân hôn, tôi vốn định trải chăn ngủ dưới đất.

Nhưng Phó Hàn không cho phép.

Anh bảo tôi ngủ bên cạnh, cùng đắp chung một chăn.

Thực ra tôi cũng muốn, nhưng vẫn cần phải giả vờ e thẹn một chút, vừa đỏ mặt ngượng ngùng nói "không được đâu" thì anh bỗng đưa cho tôi một chiếc thẻ ngân hàng.

Tôi im lặng vài giây: "Lại là một trăm tệ sao?"

"Hai mươi vạn."

"Thành giao, chồng yêu."

Tôi lập tức giật lấy thẻ, cười tươi nhận.

Đêm đó rất yên bình, chỉ là hơi lạnh.

Cái tên khốn khiếp kia, nửa đêm giật hết chăn, làm tôi lạnh đến nỗi phải rúc vào người anh để đắp tạm nửa cái chăn.

Chỉ nhớ mơ hồ.

Cơ thể anh đặc biệt ấm áp, giống như một chiếc lò sưởi vậy.

Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy, Phó Hàn đã ngồi trên xe lăn.

Không biết anh đã lên đó bằng cách nào.

Chiếc xe lăn ở ngay cạnh giường, anh cầm một cuốn sách, cúi đầu đọc rất chăm chú.

Ánh mặt trời ấm áp từ cửa sổ chiếu vào, tô điểm một viền vàng quanh lông mày và đôi mắt anh.

Thực sự rất đẹp.

Tôi nhìn không chớp mắt, bỗng Phó Hàn quay đầu nhìn qua.

"Xuống dưới, ăn sáng."

Tôi vội vàng đáp lời, nhận thấy quang cảnh thâm quanh mắt anh khá rõ ràng.

Tối qua anh không ngủ ngon sao?

Rõ ràng đã ôm chăn ngủ rất say cơ mà.

Phó Hàn đặt sách xuống, lăn bánh xe ra khỏi phòng, tôi cũng lập tức xuống giường rửa mặt, vô tình liếc qua cuốn sách mà anh vừa đọc, và không khỏi ngẩn người.

“Tôn Ngộ Không”

??

Hóa ra thiếu gia nhà giàu cũng có tâm hồn trẻ thơ đến vậy.

9

Ăn sáng xong, Phó Hàn rời nhà.

Trước khi đi, anh dặn tôi dù có đi đâu hôm nay, tối nay phải
trăng điểm thật đẹp, ở nhà chờ anh về, tối nay anh sẽ dẫn tôi đi
dự tiệc gia đình Phó gia.

Tôi ngoan ngoãn đáp lời.

Tiệc gia đình Phó gia, không thể qua loa được.

Hơn nữa, hôm qua tôi và Phó Hàn kết hôn, các giới thương gia
đều đến chúc mừng, chỉ riêng Phó gia không ai xuất hiện.

Chương 4: Chương 4

Nhìn dáng vẻ của Phó Hàn, dường như anh không để tâm lắm.

...

Tôi không cần đi làm, ở trong căn biệt thự rộng lớn này cũng chán, bèn đón taxi ra ngoài dạo phố.

Trong gara của Phó Hàn có đầy xe sang phủ bụi, nhưng—

Anh không để lại tài xế cho tôi, mà tôi thì chưa có bằng lái.

Cầm thẻ ngân hàng, tôi đi taxi đến trung tâm mua sắm cao cấp nhất trong thành phố.

Trung tâm thương mại rất đông người, nhưng phần lớn đều giống tôi, chỉ xem mà không mua.

Vì ở đây, chi phí mua sắm động đến vài chục vạn, không phải người bình thường có thể chịu nổi.

Dạo quanh một vòng, tôi chẳng mua gì cả.

Nhưng bụng thì đau quặn. Nhớ ra trong túi có giấy, tôi bèn đi vào nhà vệ sinh công cộng.

Tuy nhiên—

Có lẽ do cuối tuần, trung tâm thương mại đông người, nhà vệ sinh nữ đã xếp thành hàng dài, còn bên nam thì vắng tanh.

Bụng đau quá không chịu nổi, tôi lẻn vào nhà vệ sinh nam.

Khóa cửa, ngồi xuống...

Vừa kéo quần lên và xả nước, bức tường ngăn bên cạnh bỗng vang lên hai tiếng gõ, rồi giọng nói trầm thấp từ bên kia vang lên.

"Xin lỗi, có thể cho tôi xin hai tờ giấy không?"

Giọng nói trầm, khàn khàn, nghe rất quyến rũ.

Tôi vội rút giấy trong túi ra, không nhìn kỹ, liền đưa sang.

Vài giây sau, bên kia lại trả lại.

"Dùng cái này, không ổn lắm thì phải?"

"Có giấy không?"

Tôi ngơ ngác, cúi đầu nhìn xuống.

Ôi trời.

Thứ bị trả lại chính là băng vệ sinh dự phòng trong túi tôi.

Mặt đỏ bừng, tôi vội rút giấy vệ sinh đưa sang: "Xin lỗi, vừa rồi cầm nhầm."

Bên kia im lặng vài giây rồi nhận, giọng điệu có chút nhấn nhá:
"Con gái à?"

... Tôi mới sức nhớ, mình đang ở nhà vệ sinh nam.

Không dám trả lời, tôi nhanh chóng quay người bỏ chạy

10

Buổi tối bảy giờ.

Khi Phó Hàn về đến nhà, tôi đã thay một chiếc váy dạ hội và trang điểm tỉ mỉ, ngồi trên ghế sofa. Vừa thấy bóng dáng anh ngồi trên xe lăn xuất hiện, tôi đã vội vàng bước tới, nhắc váy lên đầy tự hào:

"Anh thấy đẹp không?"

Tôi thừa nhận đôi khi mình hơi mơ màng và hay nói hớ, nhưng trên con đường trở nên xinh đẹp, tôi chưa bao giờ thất bại.

Từ tiệc cao cấp đến quán bar, tôi hiếm khi chọn nhâm trang phục.

Ánh mắt Phó Hàn dừng lại trên người tôi suốt sáu, bảy giây, nhưng cuối cùng chỉ lướt nhẹ qua với một tiếng "Cũng được."

Cái gì gọi là "cũng được", rõ ràng là anh đang né tránh ánh mắt tôi. Ồp

Tôi không vạch trần kim chủ của mình.

Vì thế, tôi tự nguyện thay thế trợ lý của Phó Hàn, đẩy xe lăn đưa anh ra ngoài.

Ra ngoài, lên xe.

Biệt thự của Phó Hàn cách nhà họ Phó không quá xa, khoảng hai mươi phút đi xe.

Trên đường đi, Phó Hàn không nói gì, nhưng tôi để ý thấy sắc mặt anh càng lúc càng trầm xuống.

Xem ra, tin đồn không sai, mối quan hệ giữa Phó Hàn và nhà họ Phó thực sự rất căng thẳng.

Đây là nhà họ Phó.

Tôi đứng trước cổng, quan sát kỹ.

Không phải là biệt thự xa hoa, mà là một trang viên.

Nhìn một cái cũng không thấy được điểm cuối.

Xem qua một lát, tôi thu hồi ánh mắt, quay lại đẩy xe lăn cho Phó Hàn.

Có sự xuất hiện của Phó Hàn như một tấm danh thiếp sống, mọi chuyện đều suôn sẻ. Khi tôi suýt lạc đường, quản gia đã dẫn chúng tôi đến trước một căn nhà và mở cửa.

Tôi đẩy Phó Hàn vào bên trong.

Phòng tiệc rất rộng, bên trong chỉ có vài chục người.

Vừa bước vào, gần như tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía chúng tôi.

Tôi mỉm cười, ung dung đẩy Phó Hàn tiến vào.

Đi thẳng đến khu vực chính, nơi đứng một cặp nam nữ, người đàn ông mặc bộ vest được cắt may tỉ mỉ, dáng người cao lớn.

Người phụ nữ tựa vào anh ta, váy đỏ tôn lên dáng người uyển chuyển.

Cặp đôi này, nhìn qua là biết "chủ nhân" thực sự.

Quả nhiên, sau khi tiến tới gần, Phó Hàn ngừng lại hai giây, trầm giọng gọi một tiếng: "Anh."

Tôi đoán không sai, đối phương chính là Phó Thời Trinh, người thừa kế của nhà họ Phó.

Phó Thời Trinh hơi gật đầu, ánh mắt lướt qua Phó Hàn rồi dừng lại ở tôi.

Người này ánh mắt sắc bén, khác hoàn toàn với vẻ lạnh nhạt, hồ hững của Phó Hàn, mà ngược lại còn mang thêm vài phần sắc lạnh và áp bức.

Chương 5: Chương 5

Khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Tôi cố nén sự căng thẳng trong lòng, cũng lên tiếng gọi một tiếng "Anh."

Tuy nhiên, khi nghe thấy giọng tôi, Phó Thời Trình hơi nhướng mày, đáy mắt sâu như nước thoáng qua một tia kinh ngạc.

Ngay sau đó, ánh mắt anh ta rời khỏi mặt tôi và dừng lại ở cổ tay tôi.

Tôi có chút bối rối, cũng cúi đầu nhìn theo.

Trên tay phải tôi có đeo một chiếc vòng bạc, là thứ tôi luôn đeo, vì hôm nay không xung đột với trang phục nên tôi không tháo ra.

Đang nghi hoặc, tôi ngẩng đầu lên thì thấy Phó Thời Trinh đã thu hồi ánh mắt.

Ánh nhìn vừa rồi, càng giống như ảo giác của tôi.

Người này tạo ra áp lực quá mạnh, may mà anh ta không nán lại lâu, chỉ trò chuyện qua loa với Phó Hàn vài câu rồi rời đi.

Phó Hàn dường như không thích giao tiếp, anh bảo tôi đẩy anh tới góc phòng, không nói chuyện với ai, chỉ ngồi yên trên xe lăn, ánh mắt hờ hững nhìn lướt qua từng người.

Nhưng không hề mở miệng.

Ở lâu, tôi bắt đầu thấy chán, bèn nói với anh muốn đi vệ sinh.

Phó Hàn gật đầu, không nói gì.

Trong hành lang, khi thấy xung quanh không có ai, tôi lấy từ túi xách ra một điều thuốc.

Bảo là đi vệ sinh, thực chất là lên cơn nghiện thuốc.

Tuy nhiên, vừa châm điếu thuốc thì từ phía sau vang lên tiếng bước chân.

Khi tôi đang luống cuống dập tắt thuốc, một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau.

"Không cần dập đâu, cho tôi xin một điếu."

Tôi giấu tay cầm thuốc ra sau lưng, quay người lại nhìn.

Người tới hóa ra lại là Phó Thời Trinh.

Anh ta bước đến, dừng lại cách tôi hai bước, bàn tay giơ ra trước mặt tôi như muốn xin thuốc.

Tôi do dự một chút, "Thuốc này rẻ tiền, lại khá nặng."

"Không sao." Phó Thời Trinh cười nhẹ, dường như là một nụ cười: "Vừa hợp."

Lời đã nói đến mức này, tôi chỉ đành mở túi lấy thêm một điều đưa cho anh.

Phó Thời Trinh nhận thuốc và bật lửa, châm.

Lúc nhả khói, anh quay đầu nhìn tôi: "Không nhận ra tôi à?"

"Hả?"

Tôi hơi bối rối, nhưng vẫn gượng cười đáp: "Nhận ra rồi, là anh trai của Phó Hàn."

"Không phải."

Phó Thời Trinh rít một hơi thuốc, góc cạnh gương mặt đẹp đến kinh ngạc.

"Chiều nay, cảm ơn vì mấy tờ giấy."

"Là anh?"

Tôi thốt lên đầy ngạc nhiên, còn chưa kịp tiêu hóa sự thật này thì đã thấy một bóng dáng ngồi trên xe lăn xuất hiện ở khúc cua.

Phó Hàn tự đẩy xe lăn tới, ánh mắt lơ đãng nhìn tôi.

"Cái gì là anh ta?"

11

Tôi im lặng, không biết nói gì.

Phó Thời Trinh thì vẫn giữ thái độ bình thản, điềm nhiên cầm điều thuốc.

Dưới cái nhìn của Phó Hàn, anh ta còn thản nhiên rít một hơi.

Rõ ràng là không định trả lời câu hỏi của Phó Hàn.

Tôi thật sự khó xử.

Nói sao đây?

Nói tôi chiều nay chạy tới trung tâm thương mại cao cấp, vào nhà vệ sinh nam, rồi còn đưa nhăm cho anh ta một chiếc băng vệ sinh?

Có vẻ tôi hơi ngốc.

Khi tôi còn đang do dự, Phó Hàn lại cất giọng.

"Đi thôi."

Nói rồi, anh quay xe lẩn, rời khỏi.

Tôi vội vàng chạy tới đẩy xe cho anh, khi lướt qua Phó Thời Trình, anh ta đột nhiên nói.

"Thuốc ngon đấy."

"...Cảm ơn."

Hai câu nói kỳ lạ kết thúc, tôi nhanh chóng rời khỏi, chủ động đẩy xe cho Phó Hàn.

Tôi không ngốc, biết rõ ai mới là người tôi cần quan tâm.

Dù rằng Phó Thời Trinh giàu hơn em trai mình rất nhiều.

...

Có lẽ vì nhà họ Phó đông người, cái gọi là "bữa tiệc gia đình" lại giống hết buổi tiệc của giới thượng lưu.

Tôi đứng sau lưng Phó Hàn, hai tay đặt trên tay vịn xe lăn, mỉm cười nhìn những người qua lại bên cạnh.

Nhưng,

Xung quanh có rất nhiều người qua lại, nhưng không ai dừng lại chào hỏi Phó Hàn.

Xem ra,

Phó Hàn không chỉ mất đi vị trí người thừa kế, mà địa vị trong gia đình cũng thấp đến đáng thương.

Nghĩ vậy, tôi lại cảm thấy thương cảm cho anh.

Nhưng Phó Hàn dường như không để ý, ngược lại còn tỏ vẻ thư thái.

Anh cầm một miếng bánh ngọt từ bàn bên cạnh.

Chương 6: Chương 6

Tay trái cầm bánh, tay phải vẫy gọi tôi lại gần.

"Tới đây."

Tôi ngoan ngoãn cúi người, ngay lập tức bị bàn tay anh giữ chặt má, và miếng bánh ngọt được nhét vào miệng tôi.

Hương vị ngọt ngào tan chảy trong miệng.

Phó Hàn phủ tay, hồ hững gạt đi mảnh vụn còn bám trên tay.

"Ngon không?"

"Ngon."

Phó Hàn gạt đầu: "Lát nữa gói mang về."

Tôi ngẩn người, trong đầu bất giác hiện lên hình ảnh các bà thím ở quê mang túi nilon đi gói gà nướng trong tiệc cưới.

Nhận thức rõ hoàn cảnh, tôi siết c.h.ặ.t t.a.y cầm xe lăn.

Xem ra, địa vị của Đại thiếu gia Phó ở nhà họ Phó thật sự rất thấp.

Tôi từng đọc truyện về những tổng tài bá đạo, khi người yêu thích gì đó, họ thường vung tay ra lệnh –

"Để đầu bếp làm thêm vài phần."

Đáng thương cho vị thiếu gia của tôi, chỉ có thể nói –

"Đóng gói mang về."

12

Buổi tiệc gia đình diễn ra khá suôn sẻ.

Chỉ có điều, cũng là ở phía Phó Hàn, còn quanh Phó Thời Trinh, mọi người quây quần rôm rả không ngừng.

Tôi cũng không khỏi nhìn thêm vài lần.

Tuy nhiên, tất cả những người đó chỉ là cố tỏ vẻ thân thiết với một người lạnh lùng, còn Phó Thời Trinh thì đứng một mình, vẻ mặt lạnh nhạt.

Ngoại trừ cô bạn gái bên cạnh, anh ta hầu như không nói chuyện với ai.

Dẫu là tiệc gia đình, vẫn có sự phân chia đẳng cấp rõ ràng.

Thấy không có gì thú vị, tôi quay lại định trò chuyện với Phó Hàn.

Khi cúi đầu, tôi bất ngờ bắt gặp ánh mắt anh đang nhìn về phía xa.

Phó Hàn cũng đang dõi theo nơi đám đông tụ tập, nhưng có vẻ...

Anh không nhìn Phó Thời Trinh, mà là người phụ nữ bên cạnh anh ta.

Không ngoài dự đoán, đó có lẽ là chị dâu tương lai của Phó Hàn.

Trong hai ngày quen biết Phó Hàn, anh luôn giữ vẻ thờ ơ, như thể mọi thứ trên đời không thể làm anh bận tâm.

Tôi thường trầm nghĩ, người này có gương mặt đẹp nhưng lại luôn u sầu, như đang chán ghét thế giới này.

Nhưng ánh mắt anh vừa nhìn người phụ nữ đó, rõ ràng là rất mãnh liệt.

Xem ra, tình cảm của Phó Hàn với vị chị dâu tương lai này không hề đơn giản.

Khi Phó Hàn thu ánh mắt lại, tôi cũng quay đầu đi.

Là một bình hoa biết điều, tôi hiểu rõ tâm tư của người mình phụ thuộc vào không nên đoán mò.

Đoán sai thì mất việc như chơi.

Tôi cứ nghĩ chỉ cần cùng Phó Hàn tìm chỗ yên tĩnh trốn cho đến khi bữa tiệc kết thúc là được, nhưng rắc rối vẫn tìm đến.

Buổi tiệc vừa qua nửa chừng, một người phụ nữ mặc váy đen bước đến, trông khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi.

Chưa kịp mở miệng, chỉ cần nhìn mặt tôi đã biết cô gái này không dễ đối phó.

Xinh đẹp thì xinh đẹp, nhưng gương mặt lại đầy vẻ cay nghiệt.

Quả nhiên.

Người phụ nữ bước đến, ánh mắt quét qua Phó Hàn, giọng nói đầy châm chọc: “Phó Hàn, chân của anh chữa trị thế nào rồi? Tôi nghe nói, có khi suốt đời không đứng lên được. Đừng nản lòng, biết đâu, trên đời này có điều kỳ diệu.”

Giọng điệu này chẳng giống tiểu thư quý tộc, mà như mấy bà thím ngoài làng đang ngồi cắn hạt dưa buôn chuyện.

Phản ứng của Phó Hàn ư?

Anh chẳng có phản ứng gì cả.

Người ta nói mà anh không thềm liếc mắt, cứ như con chó cắn mả, còn anh vẫn bình thản.

Người phụ nữ không chịu dừng lại.

Cô ta cầm hai ly rượu, đưa cho Phó Hàn một ly: “Hôm đám cưới của anh, tôi bận không đến được. Nào, cạn ly rượu mừng muộn này đi.”

Nhưng—

Phó Hàn không nhận.

Tay cô ta cầm ly rượu lơ lửng giữa không trung, có chút ngưng ngừng.

Dừng lại vài giây, cô ta quay sang tôi.

Ly rượu chưa đưa được, giờ lại đưa đến trước mặt tôi.

Tôi nhìn Phó Hàn.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt của tôi, Phó Hàn thản nhiên nói, chẳng giữ chút thể diện cho đối phương.

“Phó Uyển, cháu gái nuôi của ông nội, từng tỏ tình với tôi.”

... Tôi nghe mà có chút ngại ngùng, chuyện này thực sự nên nói sao?

Nhìn bộ dạng của Phó Hàn, có thể đoán anh nhất định đã từ chối thẳng thừng.

Bảo sao khi này Phó Uyển lại châm chọc như vậy.

Chương 7: Chương 7

Thì ra không yêu được nên quá hóa hận.

Ly rượu trong tay Phó Uyển đã cầm rất lâu, giờ cũng có người chú ý đến tình hình phía chúng tôi, thấy Phó Hàn không có ý cản trở, tôi đành đưa tay nhận ly rượu.

Dù sao cũng là tiểu thư nhà họ Phó, tôi nào dám từ chối khi cô ta mời rượu.

Thế nhưng—

Ngay khi tôi vừa chạm vào ly, Phó Uyển buông tay trước.

Chưa kịp phản ứng, ly rượu rơi xuống... người Phó Hàn.

Rượu đổ thấm vào vest của anh, làm chiếc sơ mi trắng bên trong nhuộm đỏ loang lổ.

Vô cùng lộn xộn.

Chiếc ly lăn trên người Phó Hàn hai vòng rồi rơi xuống đất.

Một tiếng “xoảng” vang lên, ly vỡ tan, mảnh vỡ văng trúng chân tôi, đau buốt.

Phó Uyển lập tức đổi sắc, mày nhướng lên, giọng the thé chất vấn tôi:

“Vì nể mặt Phó Hàn nên tôi mới mời cô một ly, không uống thì thôi, sao lại làm vỡ ly?”

Sau khi thu hút sự chú ý của mọi người, cô ta còn không quên biến chuyện này thành một vấn đề lớn hơn:

“Cô nếu không hài lòng vì mọi người không dự hôn lễ, cứ nói thẳng ra. Nhưng đây là tiệc nhà họ Phó, cô đập ly là muốn khiêu khích sao?”

Tôi cau mày nhìn cô ta.

Một chiếc mũ cao vời vợi bị đặt lên đầu tôi rồi.

Tôi muốn phản bác nhưng còn ngại Phó Hàn, nên quay sang nhìn anh một cái, người này vẫn điềm nhiên như cũ.

Nhưng...

Khi tôi nhìn, anh khẽ nhướng mày.

Tôi không biết mình có hiểu lầm không, nhưng tôi nhận được tín hiệu là—

Cứ tự nhiên mà đáp trả.

Tôi vốn không phải kiểu người nhún nhường, nên liền đáp trả ngay:

“Phó tiểu thư không cần đội cho tôi chiếc mũ cao như vậy. Lần đầu bước chân vào nhà họ Phó, tôi giữ lễ nghi, không muốn gây chuyện. Nhưng nếu cô nhất quyết tìm lý do...”

“Vậy thì cho là tôi không ưa cô đi.”

Nói xong, tôi làm ra vẻ ngạc nhiên, nói lớn cho cả bữa tiệc nghe thấy:

“Nhưng, Phó tiểu thư chắc không nghĩ rằng tôi có ác cảm chỉ vì chuyện cô từng tỏ tình với chồng tôi chứ?”

Lời vừa dứt, tôi lại giả bộ che miệng,

“Chuyện này nói ra được sao?”

Mặt Phó Uyển xanh mét rồi tái nhợt.

“Cô nói bậy bạ gì thế! Phó Hàn là anh tôi, sao tôi có thể tỏ tình với anh ấy?”

“Chưa kể, chỉ là một tên què mà thôi, anh ta có gì đáng để tôi làm thế?”

Cô ta tức giận cực độ, rõ ràng chuyện tỏ tình năm đó là điều không thể công khai.

Dù gì thì trên danh nghĩa, cả hai cũng là con cháu nhà họ Phó.

Tôi nhún vai, quay sang Phó Hàn, vẻ mặt oan ức:

“Phó Hàn, em có nói sai không?”

Phó Hàn không nhìn tôi, nhưng khóe miệng anh rõ ràng khẽ nhếch lên.

Như thể đang cười.

Rất may, Phó Hàn phối hợp rất tốt, anh thản nhiên đáp lại, chắc nịch.

“Không sai.”

Hai từ, bày tỏ rõ ràng thái độ của anh.

Ngay lúc đó, anh quay sang nhìn tôi, lời nói với tôi nhưng giọng lạnh lùng lại vang lên khắp sảnh tiệc.

“Video tỏ tình vẫn còn, nếu em muốn xem, về nhà anh sẽ cho em xem.”

Tôi nhìn gương mặt của Phó Uyển, cười tươi đáp lại:

“Được, em rất muốn thấy người chị tỏ tình với em trai mình ra sao, quả là Phó tiểu thư du học về có khác, tư tưởng cởi mở thật.”

Phó Uyển bị vạch trần bí mật, cuối cùng không thể giữ bình tĩnh.

Chỉ cách tôi vài bước, cô ta tiến tới, giơ tay định tát—

13

Bàn tay giơ lên mạnh mẽ nhưng lại không kịp giáng xuống mặt tôi.

Hai bàn tay, một cao một thấp, cùng lúc nắm chặt lấy cổ tay của Phó Uyển.

Giây phút lặng yên, xung quanh vang lên một loạt tiếng hít vào đầy kinh ngạc.

Một bàn tay đến từ Phó Hàn. Anh ngồi trên xe lăn, cánh tay khẽ nhấc lên, ngăn cản Phó Uyển.

Bàn tay còn lại khiến mọi người không khỏi sửng sồ - chính là của Phó Thời Trinh.

Người đàn ông từ lúc bước vào buổi tiệc đã giữ thái độ lạnh nhạt, chẳng buồn để ý đến bất kỳ lời chào hỏi nào.

Anh nắm lấy cổ tay Phó Uyển, giọng nói lạnh lùng vang lên:

“Như thế này là sao.”

Chỉ năm chữ ngắn gọn, nhưng mang theo sự nghiêm khắc, lập tức khiến Phó Uyển cứng họng. Vừa rồi còn hống hách, bây giờ cô ta lại ngoan ngoãn không dám thở mạnh.

Chương 8: Chương 8

Phó Thời Trinh không nói thêm lời nào. Đối với địa vị của anh ta, bốn chữ này đã đủ sức nặng.

Ánh mắt anh lướt qua Phó Uyển, dừng lại một chút trên gương mặt tôi, rồi xoay người rời đi.

Người phụ nữ trong bộ váy đỏ đứng bên cạnh Phó Thời Trinh lại bước tới. Không giống như sự kiêu ngạo và ngang tàng của Phó Uyển, cô ta trước tiên chào hỏi Phó Hàn rồi mới quay sang tôi.

Bàn tay trắng nõn đưa ra:

“Xin chào, tôi là vị hôn thê của Phó Thời Trinh, Ôn Tố.”

Tôi nhanh chóng bắt tay với cô ấy.

Ôn Tố.

Tên nghe thật giản dị và thanh khiết. Nhưng con người lại vô cùng quyến rũ, từng chi tiết trên khuôn mặt đều được trang điểm tỉ mỉ, và khi cô ấy cười, dường như tất cả ánh mắt đều bị thu hút.

Đúng là người phụ nữ có thể khiến người khác mê mẩn.

Chẳng trách, cô ấy có thể đứng bên cạnh Phó Thời Trinh.

Nói vài câu ngắn gọn, Ôn Tố rời đi. Nhưng tôi để ý rằng ánh mắt của Phó Hàn từ đầu đến cuối đều không rời khỏi cô ấy.

Không hề chớp mắt.

Thật không ngờ, người đàn ông này lại là kẻ si tình.

Sau khi Ôn Tố rời đi, Phó Hàn không nói gì thêm, nhưng bắt đầu sai tôi lấy rượu cho anh.

Ly này nối tiếp ly khác.

Người này cau mày, dường như mang trong lòng nhiều tâm sự.

Cuối cùng, tôi không nhịn được liền nhắc nhở rằng uống rượu hại sức khỏe, cần uống vừa phải.

Nhưng Phó Hàn chỉ liếc tôi một cái, rồi lục túi áo, lấy ra một tấm thẻ, đưa cho tôi.

“Cầm miệng.”

Tôi nhìn tấm thẻ trong hai giây, định hỏi xem bên trong có bao nhiêu tiền thì anh đã lên tiếng:

“Năm vạn, không cần mật khẩu.”

“Vâng, thưa thiếu gia.”

Nhận thẻ xong, tôi lập tức im lặng. Tay cầm thẻ, xoay tới xoay lui, tôi trầm nghĩ:

Người này không phải kẻ chuyên phát thẻ chứ?

Làm sao mà bất kỳ lúc nào cũng có thể lấy ra một tấm thẻ với số tiền khác nhau như thế này?

14

Chờ đợi hồi lâu, buổi tiệc gia đình cuối cùng cũng kết thúc.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, đẩy xe lăn đưa Phó Hàn rời khỏi nhà họ Phó. Lên xe, Phó Hàn cởi áo vest, xoa trán rồi nhắm mắt, tựa lưng vào ghế.

“Tư Diêu.”

“Vâng.”

Tôi vội vàng ghé sát lại.

Nhưng đúng lúc xe rẽ, tôi không giữ thăng bằng, ngã nhào vào lòng Phó Hàn.

Lạ thật.

Khi chạm vào người anh, tôi theo phản xạ giơ tay ra, nhưng xuyên qua lớp áo sơ mi, tôi dường như cảm nhận được...

Cơ bụng.

Cảm giác săn chắc, đường nét rõ ràng.

Tôi có chút khó hiểu, người ngồi xe lăn này tập cơ bắp kiểu gì, nâng tạ trong lúc ngồi sao?

Đang mải suy nghĩ, tiếng của Phó Hàn từ trên đầu vọng xuống.

"Sờ đủ chưa?"

Hả?

Tôi lập tức bừng tỉnh, rút tay lại và ngồi thẳng dậy.

Cười ngượng ngùng, tôi cố gắng giải thích, "Lúc này xe rẽ, tôi không ngồi vững..."

"Ừm."

Phó Hàn đáp nhẹ nhàng, sau đó mở mắt, nhìn về phía tài xế phía trước: "Tháng sau, tăng lương."

Tài xế liên tục cảm ơn, nụ cười đầy ý tứ — khóe miệng gần như kéo tới tận mang tai, nhưng không phát ra tiếng cười nào.

Sau chuyện tăng lương, tôi khẽ hỏi anh lúc này gọi tôi có chuyện gì.

Phó Hàn nghiêng đầu nhìn tôi một cái, không biết từ đâu lấy ra một chiếc túi xinh xắn đưa cho tôi.

Mở ra xem.

Là mấy miếng bánh được gói mang về từ buổi tiệc.

Anh vẫn còn nhớ.

Tôi ngẩn người trong hai giây, rồi mới đưa tay nhận lấy

Bếp riêng của nhà họ Phó rất giỏi nấu nướng, loại bánh này có vị hạnh nhân, ngọt nhưng không ngấy, đặc biệt ngon.

Tôi không nhịn được, bẻ một miếng đưa đến miệng Phó Hàn.

"Anh cũng thử đi..."

Phó Hàn hạ mắt nhìn thoáng qua, xem như nể mặt, mở miệng ăn.

—

Đêm thứ hai ngủ chung giường, là do tôi đỡ Phó Hàn lên giường.

Trước khi lên giường, có trợ lý riêng chăm sóc anh tắm rửa. Khi bước ra từ phòng tắm, anh đã thay bộ đồ ngủ màu đen bằng lụa.

... Đúng là kiểu đôi với bộ tôi đang mặc.

Trong phòng chỉ bật đèn ngủ. Tôi vội vàng qua đẩy xe lăn cho anh, quên cả đi giày, chân trần bước trên sàn nhà, không lạnh lắm nhưng mặt lại hơi đỏ.

Tôi và Phó Hàn chỉ là vợ chồng hợp đồng, mặc đồ đôi thế này thật khiến người ta ngưỡng ngùng.

Khi tôi đẩy anh đến gần giường, anh nhú mào, liên tục giục tôi.

Chương 9: Chương 9

Đến khi tôi đỡ anh lên giường, anh mới liếc nhìn chân tôi trên sàn nhà, nói một câu lạnh nhạt: "Sàn lạnh đấy."

Tôi ngoan ngoãn trèo lên giường.

Người này tuy đôi chân có vấn đề, tính tình lạnh nhạt, nhưng vẫn biết quan tâm người khác.

Đêm đó.

Tôi bỗng nhớ lại khi ngã vào lòng Phó Hàn, vòng tay ấm áp và vững chãi ấy.

Càng nghĩ, càng không ngủ được.

Còn bên cạnh, Phó Hàn ngủ rất ngon, có lẽ do uống rượu, giấc ngủ của anh rất sâu, thậm chí còn nói mớ —

“Tư Diêu, thật ra chiếc thẻ đó... không có tiền.”

Nói xong, anh liền chìm vào giấc ngủ sâu.

Tôi cầm chặt chiếc thẻ anh đưa ban sáng, càng không thể chợp mắt.

15

Sáng sớm tỉnh dậy, bên cạnh đã trống không.

Tưởng chừng trời đã sáng rõ, nhưng kéo rèm ra, bên ngoài vẫn mờ昧.

Nhìn đồng hồ treo tường, mới chỉ hơn 5 giờ.

Ngáp dài, tôi lê dép vào nhà vệ sinh, định bụng quay lại giường ngủ tiếp, nhưng lại thấy lo lắng cho Phó Hàn.

Anh đi chuyển bất tiện, sáng sớm thế này đi đâu được?

Tôi mặc thêm áo khoác, bước ra khỏi phòng ngủ.

Đèn trong hành lang vẫn bật, ánh sáng mờ mờ.

Tôi đi tới đầu cầu thang, nghiêng người nhìn xuống —

Phòng khách tầng một trống trơn.

Tôi nghĩ có lẽ Phó Hàn bận việc gì ra ngoài rồi.

Đang định quay về phòng, bỗng nghe thấy giọng nói của Phó Hàn.

Giọng anh trầm và lạnh lùng, nhưng tôi không nghe rõ nội dung.

Tò mò, tôi bước xuống cầu thang, lần theo âm thanh mà đi.

Đứng trước cánh cửa phòng khép hờ, tôi nín thở, lén nhìn vào qua khe hở.

Và những gì tôi thấy khiến tôi kinh ngạc.

Người đàn ông luôn lạnh nhạt, như thể không bận tâm bất cứ điều gì, giờ đây trông như biến thành một người khác.

Bộ đồ ngủ lụa đen khoác hồ trên người anh, Phó Hàn ngồi trên ghế, ánh mắt lạnh lùng, sát khí trong mắt còn hơn cả Phó Thời Trinh.

"Một phút, nói rõ mọi chuyện."

Phó Hàn nghiêng người, châm điếu thuốc, giọng điệu hồ hững.

Tôi liếc mắt qua một chút nữa, mới nhìn rõ —

Ngoài mấy người vệ sĩ áo đen đứng xung quanh, trên sàn trước mặt anh còn có một người đàn ông đang quỳ.

Người đàn ông quay lưng lại với tôi, không nhìn rõ mặt.

Sau khi Phó Hàn nói, người kia rõ ràng cứng đờ, nhưng vẫn không lên tiếng.

Phó Hàn không nói thêm, chỉ ngậm điều thuốc nhìn.

Khoảng nửa phút sau, anh có vẻ hết kiên nhẫn.

Anh dụi tắt thuốc, tiện tay ném đầu lọc.

"Cắt một ngón tay trước."

Nói xong, Phó Hàn cầm con d.a.o trên bàn, vút xuống sàn.

Vệ sĩ bên cạnh hành động rất nhanh, nhặt con dao, và một người khác đã nắm c.h.ặ.t t.a.y phải của người đàn ông, ấn xuống sàn.

Dao hạ xuống.

Tôi đứng ngoài cửa, còn chưa kịp phản ứng, bên trong đã tràn đầy máu.

Một ngón tay, nói cắt là cắt.

Nỗi đau dữ dội khiến người đàn ông quỳ trên sàn không nhận được, ngửa mặt lên gào thét, nhưng ngay sau đó miệng đã bị vệ sĩ bịt chặt, không kêu nổi thêm.

Phó Hàn có vẻ không hài lòng.

Anh xoay xoay điều thuốc trên tay, lạnh lùng liếc qua.

"Làm ồn đến người trên lầu, mạng của người cũng không giữ được."

Từ góc độ của tôi, có thể nhìn rõ gương mặt Phó Hàn.

Cùng với ánh mắt lạnh lẽo ấy.

Sau mấy ngày sống chung, giờ tôi mới nhận ra, Phó Hàn toát ra sức ép đáng sợ thế nào.

Hơn nữa...

Phó Hàn nói làm ồn người trên lầu, mà trong biệt thự từ tầng một lên chỉ có hai người, ngoài anh ra thì người đó là tôi.

Phó Hàn... là sợ làm phiền tôi?

Đang mải nghĩ, Phó Hàn trong phòng bỗng cất giọng lạnh lẽo, dường như nhắc nhở kẻ quỳ kia nhanh chóng khai báo.

Tôi bị dọa giật mình, tay run lên, đẩy cửa ra thêm một chút.

Cánh cửa mở hé.

Tôi đối diện với ánh mắt đầy sát khí của Phó Hàn ngồi nghiêng trên ghế.

16

Bầu không khí trở nên ngọt ngào và nặng nề.

Trong thoáng chốc, tôi thấy trong ánh mắt của Phó Hàn lóe lên sát ý. Không khỏi rùng mình một cái.

"Chuyện đó..."

Tôi không dám nhìn người đàn ông đang co giật đau đớn trên sàn, chỉ cần nhìn về phía Phó Hàn.

"Tôi không thấy anh đâu khi tỉnh dậy, lo lắng nên xuống xem... Nếu anh không sao thì tôi lên lầu nhé..."

Nói xong, tôi quay người muốn rời đi.

"Đợi đã."

Chương 10: Chương 10

Là giọng của Phó Hàn.

Anh nhàn nhạt cất tiếng, không còn là ngữ điệu tản mạn thường ngày, giọng anh trầm xuống. Chỉ hai chữ ngắn ngủi, nhưng đầy lạnh lùng.

Tôi hít sâu một hơi, quay người lại.

Chỉ thấy ánh mắt của Phó Hàn đang nhìn chăm chăm vào chân tôi, lông mày hơi nhíu lại.

Tôi nhìn xuống theo ánh mắt anh – tôi đang đứng trên sàn nhà với đôi chân trần.

À, lúc này để tiện nghe lén, tôi đã cởi giày ở chân cầu thang, sau đó đi chân trần đến đây. Vừa rồi quá căng thẳng nên không cảm thấy lạnh.

Phó Hàn khẽ gọi một trợ lý đến gần, người đó lập tức đẩy xe lăn và dìu anh ngồi vào.

Phó Hàn lăn xe đến trước mặt tôi, đôi mắt anh vẫn lạnh lẽo. Khiến tôi cảm thấy hơi sợ hãi.

"Phó..."

Tôi muốn lên tiếng, vừa mới thốt ra một chữ họ thì lại ngừng lại. Trong tình huống này, nên gọi anh là gì đây?

Gọi "Phó thiếu gia" thì quá xa cách. Gọi thẳng tên "Phó Hàn" thì lại có vẻ chưa đủ thân thiết để gọi như vậy.

Tôi còn đang lưỡng lự, thì Phó Hàn đã hành động trước.

Anh bất ngờ nắm lấy cổ tay tôi, khẽ dùng lực—

Tôi liền ngã vào lòng anh.

Phó Hàn ngồi trên xe lăn, còn tôi ngồi trên đùi anh.

Tim tôi đập loạn nhịp.

Không phải vì ngại ngừng, mà là vì căng thẳng.

Hai chân người này vốn đã tàn tật, giờ tôi ngồi thế này liệu có làm anh tổn thương thêm không?

Thế là tôi vội vàng chống tay lên tay vịn xe lăn định đứng dậy, nhưng không biết đã ấn nhầm nút gì, xe lăn bỗng chầm chậm lăn về phía tường...

May mà Phó Hàn kịp thời dừng xe lại.

Anh nhíu mày, ấn tôi ngồi xuống: "Ngồi yên."

Giọng anh lạnh lùng khiến tôi sợ, chỉ biết ngoan ngoãn làm theo.

Vì thế, Phó Hàn liền đẩy tôi trở lại phòng, vẫn giữ tôi trong lòng anh.

Trong biệt thự có thang máy, nên không cần lo về việc lên xuống cầu thang của Phó Hàn.

Chỉ vậy thôi, tôi đỡ người suốt đường trở về phòng.

Sợ gây áp lực cho anh, tôi không dám cử động chút nào.

Tuy nhiên—

Dù tôi không dám cử động, Phó Hàn thì lại "không kiểm soát được" mà di chuyển.

Khi xe dừng bên giường, mặt tôi đã đỏ ửng.

Nếu không phải tình huống này không tiện, tôi thực sự muốn gọi điện cho mẹ và bảo bà đừng tin vào mấy tin đồn nữa.

Ai nói rằng Phó Hàn có tật ở chân thì không còn khả năng làm chồng chứ?

Anh hoàn toàn không hề yếu chút nào!

Xe lăn dừng lại bên giường, tôi vội vàng rời khỏi đùi anh, ngồi xuống mép giường.

"Để tôi đỡ anh lên giường nhé..."

Tôi đỏ mặt, nhỏ giọng hỏi.

Phó Hàn xoa trán: "Không cần, tôi ngồi một lúc."

Nói xong, anh nhàn nhạt bảo: "Còn sớm, ngủ thêm chút đi."

"Vâng..."

Tôi vừa ngại ngùng vừa sợ hãi, vì vừa rồi bắt gặp cảnh Phó Hàn "giải quyết chuyện", nên giờ nào dám trái lời.

Nhưng.

Nghĩ đến người đàn ông vừa bị cắt đứt ngón tay, tôi lại thấy có chút thương cảm.

Tôi không phải kiểu người quá nhân từ, nhưng trong lòng vẫn dấy lên chút xót xa.

Đang phân vân thì Phó Hàn lại cất tiếng, nhìn tôi.

"Yên tâm, hắc không phải người tốt."

Tôi sững sờ, ngẩng đầu nhìn anh.

Bàn tay Phó Hàn tự nhiên đặt lên tay vịn xe lăn, thon dài và đẹp mắt: "Hắc là nội gián, và trên tay còn dính m.á.u người, dù có xử lý hắc cũng xem như trừ hại cho dân."

Tôi sững lại vài giây, mới hiểu ra.

Anh đang... giải thích với tôi.

Cảm xúc của tôi đều hiện rõ trên mặt, nên khi tôi nhìn sững vào anh, Phó Hàn liền quay đi, giọng nhàn nhạt, "Nhắm mắt, ngủ

đi."

Tôi ngoan ngoãn làm theo.

Thực sự vẫn còn sớm, chẳng mấy chốc cơn buồn ngủ kéo tới.

Khi ý thức mơ hồ, dường như có ai đó lên giường, nằm cạnh tôi.

Theo bản năng, tôi vòng tay ôm lấy người bên cạnh, còn... quán chân quanh người ấy.

Ở nhà, tôi hay ôm một con gấu bông lớn để ngủ, lúc nào cũng ôm chặt như vậy.

Lúc nửa tỉnh nửa mơ, tôi cảm giác người bị ôm hình như hơi cứng người.

...

Khi tỉnh dậy, mặt trời đã lên cao.

Mở mắt ra, tôi bất ngờ chạm phải ánh mắt của ai đó.

Đôi mắt đen láy, sâu thẳm không thấy đáy.

Nhìn xuống một chút...

Là Phó Hàn.

Chương 11: Chương 11

Anh vẫn mặc bộ đồ ngủ màu đen, nhưng không biết vì sao hai cúc áo trên lại được mở, để lộ xương quai xanh tinh tế.

Cố gắng rời mắt, tôi nhận ra—

Tôi đang ôm anh trong tư thế vô cùng mờ ám.

Tay tôi quấn chặt quanh eo anh, chân thì quắp lên chân anh, cứ như con bạch tuộc bám dính lấy anh.

Gặp phải ánh mắt anh lần nữa, tôi bối rối, vội vàng buông tay.

"Xin lỗi... Tôi quên rồi..."

Nhưng, lời giải thích này của tôi hình như lại phản tác dụng.

Người đàn ông lúc này còn bình thản, nghe xong câu đó lại nhúu mày, giọng cũng trở nên lạnh nhạt.

"Quen ôm ai?"

"Hả?"

Tôi ngơ ngác, thành thật đáp, "Gấu bông to bằng người..."

Phó Hàn im lặng vài giây, rồi khẽ nhếch môi như đang cười.

"Ừ, lát nữa bảo trợ lý mua cái mới cho em."

Phó Hàn nói là làm, chúng tôi vừa ăn sáng xong, trợ lý của anh đã mang theo hai vệ sĩ bước vào.

Ba người đàn ông, mỗi người ôm hai con gấu bông lớn bằng người, mỗi màu một con.

Phó Hàn liếc nhìn qua, nhàn nhạt bảo, "Thích con nào? Để trên giường."

Tôi nuốt bánh ngọt trong miệng, "Vây... con màu xám đi."

Thật ra, câu nói sau tôi không dám nói ra.

Con màu xám đỏ, trông hơi giống Phó Hàn, ôm vào chắc rất dễ chịu.

Khi gần ăn sáng xong, điện thoại của Phó Hàn để trên bàn bỗng đổ chuông.

Anh liếc mắt qua, ánh mắt đột nhiên lạnh xuống.

Vì tò mò, tôi cũng liếc nhìn trộm qua.

Trên màn hình hiện lên ba chữ: Phó Thời Trinh.

Nhưng Phó Hàn không vội bắt máy, cho đến khi điện thoại sắp tắt, anh mới chậm rãi lau tay, nhấc máy.

Vì lười cầm lên, anh bật loa ngoài.

Thế mà Phó Thời Trinh vừa mở miệng, tôi liền bị sốc.

Hai anh em này chẳng có lời nào xã giao, Phó Thời Trinh đi thẳng vào vấn đề—

"Bên tôi cần một phiên dịch, mượn người của cậu."

"Nghe nói tiểu thư Tư Diệu học chuyên ngành tiếng Đức ở đại học, cho tôi mượn một ngày, được không?"

18

Tôi vừa uống một ngụm sữa đậu nành suýt chút nữa thì phun ra ngoài.

Mượn tôi dùng một ngày?

Không thể nào, với một tập đoàn lớn như Phó thị, chẳng lẽ lại không có phiên dịch viên tạm thời?

Tôi đoán, thiếu phiên dịch chỉ là cái cớ, mục đích thực sự chắc hẳn không đơn giản như vậy.

Nuốt sữa đậu nành xuống, tôi quay sang nhìn Phó Hàn.

Dù chúng tôi là vợ chồng trên danh nghĩa, nhưng tôi cũng mang danh nhị phu nhân nhà họ Phó, bị anh trai của chồng mượn làm phiên dịch, có hơi không hay lắm...

Tuy nhiên, Phó Hàn chỉ im lặng vài giây rồi đồng ý.

Anh ấy dứt khoát, nói một chữ "Được" rồi cúp máy, không hỏi đi đâu, mấy giờ, hay cần chuẩn bị gì cả.

Hai phút sau, điện thoại của Phó Hàn rung lên.

Khi đó anh đang từ tốn ăn bò bít tết, chín ba phần, d.a.o nĩa cắt xuống, m.á.u thịt nhàn nhạt lan ra.

Buổi sáng, quả là khẩu vị mạnh.

Cho đến khi đĩa sạch sẽ, Phó Hàn mới cầm điện thoại lên.

Tôi lén nhìn, có vẻ là tin nhắn từ Phó Thời Trinh, ghi rõ thời gian và địa điểm.

Sau bữa sáng, Phó Hàn cùng tôi đến công ty.

Tôi có chút ngạc nhiên.

Theo lời đồn, ngay cả khi đôi chân chưa bị tật, Phó Hàn đã là một công tử ăn chơi, không học vấn, không nghề nghiệp, gần như chẳng bao giờ tới công ty.

Tôi cứ nghĩ anh sẽ để tài xế đưa tôi đi.

Trên đường, Phó Hàn vẫn như mọi khi, ít nói.

Chỉ đến khi xe chuẩn bị dừng, anh quay đầu hỏi: "Có thể sẽ gặp vài từ chuyên ngành, em nắm được không?"

Dù rất muốn khoe khoang trước mặt anh, nhưng tôi biết chuyện làm ăn của Phó thị có thể lên đến hàng tỷ, không phải chuyện đùa.

Tôi đành thật thà lắc đầu: "Không chắc."

Tôi tưởng anh sẽ tìm ngay một phiên dịch chuyên nghiệp, nhưng anh chỉ nhắm mắt, tựa vào ghế nghỉ ngơi.

Vẫn là dáng vẻ thản nhiên như không.

...

Khi chúng tôi đến phòng họp, Phó Thời Trinh và đối tác nước ngoài cũng vừa bước vào.

Tôi vội vàng đứng dậy, cẩn thận chào hỏi.

Những gì xảy ra sau đó diễn ra rất suôn sẻ.

Tuy nhiên, người đảm bảo sự suôn sẻ ấy không phải là tôi mà là Phó Hàn - người mà theo tin đồn là kẻ bất tài.

Chương 12: Chương 12

Hồi học đại học, tôi học ngoại ngữ rất tệ, tiếng Đức chỉ ở mức trung bình, ra trường cũng không dùng, việc có thể giao tiếp trôi chảy đã là vượt sức mình.

Thế nhưng, mỗi khi gặp từ chuyên ngành, tôi vẫn không thể dịch nổi.

Lúc đó, Phó Hàn sẽ lên tiếng.

Anh ấy vẫn giữ giọng điệu lãnh đạm, nhưng phát âm chuẩn xác đáng kinh ngạc.

Về sau, đối tác nước ngoài gần như trực tiếp giao tiếp với Phó Hàn, bỏ qua tôi và Phó Thời Trinh.

Thương vụ diễn ra thuận lợi, hợp đồng trị giá hàng tỷ nhanh chóng được ký kết.

Từ góc độ của tôi, có thể nhìn thấy rõ đường nét bên mặt của Phó Hàn.

Anh ngồi trên xe lăn, đôi chân tàn tật nhưng lưng vẫn thẳng, khí chất lạnh lùng mà cao quý, khiến người ta không dám xem thường.

Người đàn ông này, thoạt nhìn tưởng chừng rất đơn giản.

Đôi chân tàn tật, không thể làm gì, tưởng chừng gần gũi dễ tiếp cận.

Nhưng càng tiếp xúc, càng thấy anh không đơn giản chút nào.

Phó Thời Trinh thể hiện sự lạnh lùng và sắc bén rõ ràng, khiến người ta sợ hãi, còn Phó Hàn thì khác. Anh xuất hiện trong mắt mọi người với dáng vẻ bất cần, phóng túng, nhưng càng tìm hiểu...

Càng thấy anh như một làn sương mù.

Không thể nhìn thấu, cũng không thể đoán được.

Sau khi ký xong hợp đồng, Phó Thời Trinh mời đối tác dùng bữa, nhưng bị từ chối khéo léo.

Chúng tôi vừa bước ra khỏi phòng họp thì gặp Ôn Tố ngay tại cửa.

Cô ấy cầm một hộp giữ nhiệt tinh xảo, tiến về phía chúng tôi.

Tôi đi theo sau, lặng lẽ quan sát cô ấy.

Rõ ràng là một món canh mà cô ấy tự tay nấu.

Hóa ra, ngay cả vị hôn thê của người giàu có cũng có thể đích thân rửa tay nấu canh và mang đến công ty.

Tôi còn đang suy nghĩ, thì Ôn Tố không biết giẫm phải cái gì, chân trượt một cái—

Người đỡ cô ấy là Phó Hàn.

Anh ấy ngồi trên xe lăn, cơ thể nghiêng mạnh về phía trước, gần như sắp ngã khỏi ghế.

Nhưng ngay lúc Ôn Tố sắp ngã xuống, anh đã kịp giữ cô lại.

Ngược lại, Phó Thời Trinh - người là vị hôn phu của cô ấy - lại không có bất kỳ hành động nào để giúp đỡ.

Tôi im lặng quan sát toàn bộ sự việc.

Bàn tay của Phó Hàn nắm chặt cổ tay Ôn Tố, nhưng lại vội vàng buông ra như bị bỏng.

Thực ra, chuyện này chẳng liên quan gì đến tôi.

Nhưng n.g.ự.c tôi lại có chút cảm giác nặng nề, khó chịu.

Khi tiễn đối tác ra đến thang máy, ông ấy quay sang mỉm cười với tôi và nói: “Cô là vị hôn thê của tổng giám đốc Phó đúng không? Cô rất giỏi, cảm ơn cô đã phiên dịch.”

Tôi sửng người.

Ngay sau đó, tôi nhận ra rằng “tổng giám đốc Phó” mà ông ấy nhắc đến là ám chỉ Phó Thời Trinh.

Rõ ràng là đối phương đã hiểu lầm.

Tôi định giải thích, nhưng Phó Thời Trinh đã lên tiếng: “Cảm ơn, thang máy đến rồi. Chúc chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Anh ta không hề giải thích gì.

Hơn nữa, Phó Thời Trinh lại sử dụng tiếng Đức để nói.

Trong suốt quá trình đàm phán, anh ta không hề dùng tiếng Đức, làm tôi nghĩ rằng anh không biết. Nhưng hóa ra, anh ta chỉ đang giả vờ ngốc nghếch.

Tôi càng bối rối và khó chịu hơn.

Nguyên nhân khiến tôi khó chịu là—

Phó Hàn cũng không hề lên tiếng giải thích.

Anh ấy rõ ràng có thể hiểu được tiếng Đức.

—

Sau khi tiễn khách xong, Ôn Tố mới đưa hộp giữ nhiệt cho Phó Thời Trinh, nói bên trong là gà hầm nhân sâm mà cô đã hầm cả buổi sáng.

“Cảm ơn.”

Phó Thời Trinh nhẹ giọng đáp lại, rồi lập tức đưa hộp canh cho trợ lý đi bên cạnh.

Từ đầu đến cuối, anh ta không hề mở nắp xem qua một lần.

Sau khi kết thúc việc làm ăn, Phó Thời Trinh đề nghị bốn chúng tôi đi ăn trưa.

Không ngoài dự đoán, Phó Hàn đồng ý.

Hai anh em dường như có rất nhiều mâu thuẫn, nhưng lại chưa thực sự đoạn tuyệt với nhau.

Gần công ty có một nhà hàng tư nhân cao cấp vừa mới khai trương, trợ lý của Phó Thời Trinh ngay lập tức đặt bàn.

Nhà hàng này rất đông khách, ngay cả Phó Thời Trinh cũng không thể đặt được phòng riêng.

Cuối cùng, bốn chúng tôi chọn ngồi ở một góc khuất trong nhà hàng.

Chương 13: Chương 13

Món ăn ra chậm, nhưng hương vị lại rất đáng để chờ đợi.

Tôi bị tay nghề của đầu bếp làm cho say mê, ăn rất chăm chú.

Tuy nhiên, khi ăn sườn, nước sốt dính ra tay, tôi vội vàng lấy khăn giấy lau, mắt vô tình liếc xuống dưới bàn—

Ôn Tố, vị hôn thê của Phó Thời Trinh, người mà trên danh nghĩa là chị dâu tương lai của Phó Hàn và là ánh sáng trong lòng anh.

Cô ấy đang dùng gót giày nhẹ nhàng cọ vào ống quần của Phó Hàn.

Tôi sửng người vài giây, rồi nhanh chóng thu hồi ánh mắt, cố tỏ ra như không biết gì.

Ánh mắt liếc qua Phó Hàn, anh vẫn đang chăm chú bóc tôm, gương mặt không biểu hiện gì.

Cứ như thể anh hoàn toàn không nhận ra hành động của Ôn Tố.

Thực ra...

Tôi rất muốn nhắc nhở cô ấy rằng, đôi chân của Phó Hàn đã tàn tật, dù có cọ thể nào cũng không có cảm giác gì đâu.

Nhưng nghĩ đến đây, lòng tôi lại thấy chua xót.

Khi tôi còn đang mải nghĩ ngợi, trước mặt bỗng nhiên xuất hiện một vài con tôm đã được bóc sẵn, đặt ngay ngắn trên đĩa.

Ngẩng đầu lên.

Là do Phó Hàn bóc cho tôi.

Hóa ra anh ấy bóc tôm là để cho tôi.

Tôi nhìn anh một lát, ánh mắt lại không tự chủ liếc qua Ôn Tố đối diện.

Thật sự có chút ngạc nhiên và bối rối.

Khẽ cảm ơn, tôi định đưa tôm vào miệng thì Phó Hàn bất ngờ đặt đĩa xuống, giọng nói có phần bức bối:

“Đẩy tôi vào nhà vệ sinh.”

Tôi ngẩn người vài giây mới nhận ra anh đang nói với mình.

Bỏ con tôm xuống, tôi ngoan ngoãn đáp lại:

“Được.”

Dù tôi không hiểu, rõ ràng xe lăn của anh có thể tự điều khiển, tại sao lại cần tôi đẩy.

Đưa anh đến cửa nhà vệ sinh nam, Phó Hàn tự đi vào, tôi ở lại hành lang chờ.

Cửa sổ hành lang không đóng, gió thổi qua làm tôi thèm thuốc.

Tiếc là hôm nay không mang theo thuốc.

Tôi đi qua đi lại vài vòng trong hành lang, cảm thấy khó chịu.

Bất chợt, có tiếng nói từ phía sau: “Muốn hút thuốc sao?”

Tôi giật mình quay lại, hóa ra là Phó Thời Trinh.

Người này có duyên với nhà vệ sinh sao?

Hình như mỗi lần gặp anh ta đều là quanh khu vực này.

Phó Thời Trinh lấy từ túi ra một bao thuốc, hơi nhướn mày và đưa cho tôi.

Tôi chần chừ vài giây, rồi vẫn nhận lấy.

Nhưng vừa châm lửa hút một hơi, tôi đã nghe thấy anh hỏi:

“Cô có nhận ra, Phó Hàn thích vị hôn thê của tôi không?”

“Khụ khụ...”

Câu hỏi bất ngờ làm tôi ghen, khói thuốc lập tức tràn vào cổ họng khiến tôi ho sặc sụa.

“Không thể nào...”

Tôi lắp bắp phủ nhận, “Anh nghĩ nhiều rồi. Phó Hàn đã kết hôn, sao có thể có tình cảm với chị dâu tương lai của mình chứ?”

Câu hỏi này tuyệt đối không thể trả lời bừa.

Dù tôi cũng cảm thấy Phó Hàn có ý, tôi cũng không dám nói.

Bị dọa sợ, tôi định cầm thuốc hút tiếp thì Phó Thời Trinh đột nhiên giật lấy.

Anh ta cướp lấy thuốc lá, rít một hơi rồi dập tắt.

Sau đó, anh ta tiến đến gần, ép tôi vào tường, hơi thở nóng hổi phả lên mặt tôi khi anh ta cúi người nói:

“Tư Diêu, dù sao cô và Phó Hàn cũng là hôn nhân hợp đồng.”

“Hay là, chúng ta bốn người đổi với nhau đi?”

20

Điên rồi.

Khi câu nói đó lọt vào tai tôi, đầu óc tôi trở nên trống rỗng, chỉ còn vang vọng hai từ đó lặp đi lặp lại. Có lẽ tôi đã điên rồi, hoặc là Phó Thời Trinh đã điên rồi.

Anh ta có biết mình đang nói cái gì không?

Tôi nuốt nước bọt, không thể thốt lên lời, vì trong khoảnh khắc lóe sáng ấy, tôi bất chợt nhớ lại cảnh tượng dưới bàn khi nãy —

bàn chân của Ôn Tố, lặng lẽ cọ nhẹ vào chân của Phó Hàn dưới gầm bàn.

Vậy là, thiện cảm của Phó Hàn dành cho cô ta không phải là do tôi tưởng tượng, chẳng lẽ giữa họ thực sự có gì đó?

Tôi có tật hay lơ đãng khi suy nghĩ về chuyện gì đó. Đang mãi mê suy ngẫm, đột nhiên, giọng nói trầm thấp của Phó Hàn vang lên từ phía bên cạnh:

“Tư Diêu.”

Anh thấp giọng gọi tên tôi, giọng điệu lạnh lẽo đến rợn người. Giọng nói đó như có thực thể, biến thành luồng khí lạnh lẽo len lỏi lên sống lưng khiến tôi rùng mình.

Chương 14: Chương 14

Bàn tay khẽ run lên, tôi đẩy Phó Thời Trinh ra một chút. Trước cửa nhà vệ sinh, Phó Hàn ngồi trên xe lăn, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía chúng tôi, lông mày nhíu chặt biểu hiện sự giận dữ.

Ánh mắt khẽ động, tôi nhận ra tay anh đang nắm chặt lấy tay vịn, gân tay nổi lên rõ rệt. Anh rất giận.

Tôi vội vàng bước lên định giải thích, nhưng vừa đi được một bước, cổ tay đã bị giữ chặt lại.

Phó Thời Trinh chỉ cần khẽ siết nhẹ, tôi lập tức bị kéo trở lại bên anh ta.

Quả là một con người liều lĩnh. Hay chính xác hơn, là chẳng biết sợ hãi. Không bận tâm đến sự phản kháng của tôi, anh ta giữ chặt vai tôi, mỉm cười nhìn Phó Hàn: “Chẳng phải cậu rất thích được Ôn Tố trêu đùa sao? Thế thì, tại sao chúng ta không thử đối nhau?”

Phó Thời Trinh siết chặt tay, tôi càng muốn vùng ra, lực của anh ta càng mạnh hơn. Vai tôi đau đến mức gần như nghi ngờ xương đã bị bóp nát.

Tôi nhìn Phó Hàn, lắc đầu: “Phó Hàn, em...”

Chưa kịp nói hết câu, anh đã tiến lại gần.

Phó Hàn vẫn ngồi trên xe lăn, dừng lại trước mặt chúng tôi. Anh ngồi, còn Phó Thời Trinh đứng. Tư thế rõ ràng là người kia cao hơn, nhưng khí thế của Phó Hàn không hề lép vế.

Anh khẽ cúi đầu, đối diện với Phó Thời Trinh vài giây, rồi đột nhiên nhấc tay, nắm chặt lấy cổ áo của anh ta. Chỉ cần một cái giật mạnh, Phó Thời Trinh lập tức bị kéo xuống, trở nên chật vật.

“Phó Thời Trinh.”

Anh siết chặt cổ áo của đối phương, sống lưng thẳng tắp:
“Không cần phải vị hôn thê của anh đến thử tôi nữa. Đôi chân này đã tàn phế rồi thì cứ xem như phế đi.”

“Còn nữa—”

Phó Hàn lạnh lùng nhìn anh ta, dừng lại vài giây rồi bỗng nhiên cười khẽ. Anh thả lỏng tay, rồi thuận thế phủ nhẹ những nếp nhăn trên áo Phó Thời Trinh. Động tác nhịp nhàng, không nhanh không chậm.

“Sau này, những trò thử thách vô nghĩa ấy đừng làm nữa. Chẳng có giá trị gì cả. Nếu tôi muốn tranh giành cái danh người thừa kế này, anh nghĩ mình có thể ngồi yên ổn ở vị trí đó sao?”

Dứt lời, Phó Hàn thu hồi ánh mắt, mang tôi rời đi.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, lập tức theo sát phía sau anh.

Khi gần đến khúc ngoặt, từ phía sau, giọng cười trầm thấp của Phó Thời Trinh vang lên.

“Phó Hàn.”

“Quả nhiên, cậu còn thú vị hơn cả tôi tưởng.”

...Tôi nghĩ thầm, tư duy của hai anh em nhà này dường như đều không giống người thường.

Phó Thời Trinh vừa bị em trai nắm cổ áo cảnh cáo, không những không giận mà dường như còn... có chút thích thú?

Đúng là một gia đình kỳ quặc.

21

Tất nhiên, vừa bị Phó Hàn bắt gặp tôi và Phó Thời Trinh trong tư thế mờ ám, lúc này tôi có chút chột dạ, không dám nói gì, chỉ lặng lẽ bước theo phía sau anh.

Anh đi thẳng ra khỏi nhà hàng.

Tôi định bước tới giúp anh đẩy xe lăn, xem như một cách chuộc lỗi.

Nhưng—

Vừa bước đến sau lưng, anh bỗng điều khiển xe lăn tăng tốc, làm tôi lỡ bước.

Đứng ngần ra vài giây, tôi âm thầm thở dài.

Thật kiêu ngạo.

Tôi chỉ có thể tiếp tục theo sau anh, đến cửa xe, tài xế giúp anh lên xe, tôi vừa định bước lên—

Cửa xe đóng lại.

Qua lớp kính cửa, tôi chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng mờ ảo của anh bên trong.

“Phó Hàn.”

Tôi theo phản xạ gọi tên anh, nhưng tài xế liền lên xe

Chiếc xe Phantom màu đen lao vút qua trước mắt tôi.

Không thể tin được.

Tôi đứng ngây người nhìn phần đuôi xe, chỉ có thể âm thầm mắng thầm Phó Hàn keo kiệt, ngay cả cơ hội giải thích cũng không chịu cho tôi.

Thế nên, có lẽ hôm nay tôi lại phải đón taxi về.

Dĩ nhiên, lần này tôi đã khôn ngoan hơn, không đại dốt mà làm trò chạy theo hai chiếc xe như lần trước nữa.

Tôi đứng ở ven đường vẫy xe, khoảng năm phút trôi qua.

Không vẫy được taxi, nhưng lại thấy chiếc xe Phantom của Phó Hàn quay đầu và dừng ngay trước mặt tôi.

Cửa kính hạ xuống, lộ ra gương mặt lạnh lùng của anh.

Tôi không thể đoán được suy nghĩ của anh, nên cũng không biết nói gì.

Khoảng mười giây sau, Phó Hàn mới chậm rãi quay đầu.

“Không lên xe?”

“Lên, lên.”

Kim chủ đã tạo cơ hội, tôi lập tức leo lên.

Chương 15: Chương 15

Thế nhưng, sau khi lên xe, Phó Hàn vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, không nói một lời nào.

Bầu không khí trong xe căng thẳng đáng sợ.

Tài xế ngồi phía trước càng không dám thở mạnh, sợ rằng làm gì sai sẽ chọc giận vị gia chủ phía sau.

Thực ra, tôi định cắn răng cố gắng đỡ anh, nhưng khi lén nhìn qua vài lần, vẫn không dám mở miệng.

Giữa bầu không khí nặng nề, chiếc xe cuối cùng cũng dừng lại trong gara biệt thự của Phó Hàn.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, không đợi tài xế, lập tức mở cửa xe bước xuống, rồi chủ động giúp đỡ Phó Hàn lên xe lăn.

Vừa định đẩy xe đi—

Người này lại điều khiển xe lăn chạy thẳng, không nói lời nào mà rời đi.

Đúng là đau đầu.

22

Đã 'kết hôn' được mấy ngày, hôm nay là lần đầu tiên tôi một mình trong phòng.

Trở về biệt thự, Phó Hàn bảo tôi quay lại phòng, còn anh thì đi đâu không rõ.

Vì lo lắng cho cảm xúc của Phó Hàn, tôi cứ đứng ngồi không yên.

Dù sao anh cũng là kim chủ, một khi anh tức giận, người gặp xui xẻo sẽ chỉ có tôi mà thôi.

Sau khi quyết định, tôi đi xuống dưới nhà một vòng.

Nhưng vẫn không thấy bóng dáng Phó Hàn đâu.

Phó Hàn thích yên tĩnh và không thích người khác xuất hiện trong khu vực sống của anh, vì vậy việc dọn dẹp biệt thự đều do người giúp việc đến vào thời gian nhất định.

Khi màn đêm buông xuống, căn biệt thự rộng lớn trống trải đến rợn người.

Đi lòng vòng một lát, tôi lê dép nhanh chóng trở lại phòng.

Phó Hàn vẫn chưa trở về.

Đúng lúc đó mẹ tôi nhắn tin, tôi nằm trong chăn trả lời lơ đãng.

Cơ buồn ngủ ập tới.

Khi gần như ngủ thiếp đi, chiếc chăn đang trùm kín đầu bỗng bị kéo mạnh ra—

Tiếng hét bị chặn lại trong cổ họng, qua ánh trăng mờ nhạt, tôi thấy rõ khuôn mặt người trước mặt.

Là Phó Hàn.

Anh siết chặt hai tay tôi, hương rượu nồng nặc từ anh tràn ngập không khí, nụ hôn gấp gáp rơi xuống.

Từ lông mày, khóe mắt.

Đến bờ môi.

Anh thả một tay, giữ lấy cằm tôi, cúi xuống hôn tôi một cách mãnh liệt.

Tôi sững sờ nhìn anh, không kịp phản ứng.

Nụ hôn của anh đầy cường thế, như muốn chinh phục.

“Tu Diêu”

Anh khẽ gọi tên tôi, bàn tay vốn nắm chặt cằm giờ chuyển sang vuốt ve khuôn mặt tôi.

"Ban đầu, tôi muốn chậm rãi cùng em, nhưng vì sao em không ngoan."

Thực ra tôi muốn nói rằng tôi rất ngoan, là anh trai của anh cố tình gây chuyện, khiến Phó Hàn thấy chúng tôi ở trong tư thế mờ ám.

Nhưng chưa kịp mở lời, anh đã dùng nụ hôn ngăn mọi lời nói của tôi.

Phó Hàn không cho tôi cơ hội giải thích.

Anh chống tay lên giường, cúi nhìn tôi.

Ánh trăng chiếu rọi đôi mắt anh lấp lánh ánh sáng.

“Tu Diêu”

Sau khi hơi men dần lắng xuống, anh dường như khôi phục một phần lý trí.

Giọng anh khàn khàn hỏi: "Em có biết tại sao, khi tôi muốn chọn một bình hoa để cưới, lại chọn em không?"

23

Tôi lắc đầu.

Thật ra, tôi cũng không biết vì sao may mắn lại rơi trúng mình.

Không cần bán thân, cũng không cần bán linh hồn, chỉ cần kết hôn, làm bình hoa là có thể nhận được hàng triệu đồng.

Thương vụ này, e rằng có vô số cô gái khác tranh giành để có được.

Sao lại là tôi?

Phó Hàn im lặng một lúc lâu, khiến tôi không thể giữ bình tĩnh, đặt tay lên n.g.ự.c anh, nhỏ giọng hỏi.

"Tại sao?"

Ánh mắt Phó Hàn lướt qua chân mày, rồi dừng lại nơi bờ môi tôi.

Anh mím môi, yết hầu khẽ chuyển động.

Bầu không khí bỗng trở nên căng thẳng.

Tôi nín thở nhìn anh, tim đập nhanh không tự chủ. Khi cuối cùng anh mở lời, câu trả lời lại là—

"Sau này sẽ nói cho em biết."

"..."

Tôi định nói không được, nhưng vừa cử động, dây áo ngủ lỏng lẻo trượt xuống khỏi vai.

Ánh mắt Phó Hàn liếc qua.

Ánh nhìn dừng lại, nóng bỏng như có thực thể.

Tôi vội đẩy anh ra, kéo lại dây áo.

"Chuyện đó..."

Vì căng thẳng, giọng tôi lắp bắp.

"Muộn rồi, nên ngủ thôi."

Nghe vậy, Phó Hàn cười: "Đây là lời mời sao?"

Tôi đỏ mặt lắc đầu, định nói thì bị anh ngắt lời.

"Tư Diêu, tôi đã uống rượu."

Tôi nuốt nước bọt: "Vậy nên?"

Anh thả một tay, cởi hai nút áo, ánh mắt nhuộm màu dục vọng.

"Vậy nên rất khó kiểm soát."

Chương 16: Chương 16

Mặc dù nói vậy, anh chỉ cười, không tiếp tục tiến xa hơn.

Khoảng nửa phút sau, anh nằm xuống bên cạnh tôi, từ đầu tới cuối, đôi chân anh vẫn mềm nhũn, không dùng sức. Suốt quá trình chỉ có đôi tay anh hoạt động.

Tôi lại thấy thương anh.

Hóa ra đôi chân này, thật sự tàn phế rồi.

Trước đây tôi còn nghĩ, liệu có phải trò mèo giả vờ không.

Sau khi nằm xuống, anh chẳng nói gì thêm.

Khi tôi tưởng anh sắp ngủ, giọng nói trầm thấp bỗng vang lên.

"Cho em cơ hội kiếm tiền, muốn không?"

Nhưng giọng nói vốn êm tai nay đã khản đặc.

"Muốn muốn muốn."

Tôi chống tay nhìn anh, vội vàng hỏi là cơ hội gì.

Anh quay đầu nhìn tôi: "Kết hôn."

Kết hôn?

Tôi chưa kịp hiểu. Ban đầu tổ chức đám cưới chẳng phải chỉ là hình thức, là cuộc hôn nhân giả sao?

Sao giờ lại muốn hợp pháp hóa?

Tôi chân chừ, thận trọng hỏi: "Có thời hạn không?"

Phó Hàn im lặng vài giây.

"Ba năm, một triệu."

Anh cũng có vẻ không chắc chắn, hỏi dò tôi.

Và tôi—

Nắm c.h.ặ.t t.a.y anh: "Thành giao!"

Sợ anh đổi ý, tôi lập tức đặt báo thức sáng sớm, chuẩn bị đến cục dân chính ngay khi mở cửa.

Nhưng sau khi bình tĩnh lại, tôi không nhận được hỏi lý do.

Phó Hàn nhắm mắt, giọng trở về lạnh lùng thường ngày.

"Chuyện của kim chủ, đừng tò mò."

"..."

Tôi và Phó Hàn đã nhận giấy kết hôn.

Nhưng —

Lỗi là do tôi quá thiếu cảnh giác, cũng quá tin tưởng vào khả năng tài chính của Phó Nhị công tử.

Nhận xong quyển sổ đỏ, Phó Hàn đưa cho tôi một tờ giấy.

Tôi tưởng đó là một tờ séc, nhưng khi mở ra xem thì hóa ra là giấy nợ.

Trên giấy trắng mực đen viết rõ ràng rằng Phó Hàn nợ Tư Diêu mười triệu nhân dân tệ, sẽ trả hết trong vòng ba năm.

Tôi cầm tờ giấy nợ, thầm chửi trong lòng —

Đúng là một gã đẹp trai tàn tật khốn nạn.

Nhưng không còn cách nào khác, khuôn mặt đó quá đẹp, dù lúc này tôi cực kỳ tức giận nhưng vẫn không nỡ mắng thậm tệ.

Nhìn chăm chăm tờ giấy nợ một lúc lâu, tôi đành cất nó đi. Sau đó, khi Phó Hàn nhắm mắt nghỉ ngơi trên xe, tôi lén dùng điện thoại chụp lại giấy nợ, làm mờ thông tin rồi lên mạng hỏi —

Tờ giấy nợ này có giá trị pháp lý không?

Luật sư chưa kịp trả lời, Phó Hàn bên cạnh đã mở miệng.

"Đừng tìm kiếm nữa, ba năm sau chắc chắn tôi sẽ trả."

"Vả lại."

Phó Hàn mở mắt, nhìn tôi với vẻ bất mãn, "Giấy tờ cũng đã nhận, tiền trong thẻ ngân hàng của tôi chẳng phải cũng là của cô sao?"

Mắt tôi sáng lên.

Nghe cũng hợp lý đấy chứ.

Tôi lập tức tắt điện thoại, kiểm chế hỏi mã PIN thẻ ngân hàng của anh.

Phó Hàn ném ví tiền cho tôi, bên trong có bốn, năm chiếc thẻ. Anh xoa nhẹ trán, giọng điệu hờ hững.

"Mật mã là ngày sinh của em, tôi vừa mới đổi."

Tôi không khách sáo gì mà cầm lấy thẻ ngân hàng, dù tài khoản của Phó thiếu gia không có đủ mười triệu, cũng phải có vài triệu chứ.

Dù sao đã nhận giấy kết hôn rồi, mà Phó Hàn cũng đã nói vậy, thì tôi coi đây là tài sản chung của hai vợ chồng.

...

Phó Hàn đúng là đồ khốn nạn.

Sau đó, tôi không ngồi yên được nữa, lấy cớ để Phó Hàn thả tôi xuống ở trung tâm mua sắm gần đó, nói là đi dạo nhưng thực ra lén đến ngân hàng.

Năm chiếc thẻ ngân hàng, số dư tổng cộng chưa đến một triệu.

Lúc này tôi nghi ngờ nghiêm trọng rằng Phó Hàn có phải con riêng của ông cụ Phó không?

Nhưng, theo tiêu chuẩn của nhà họ Phó, dù là con riêng cũng không nên thảm hại thế này chứ.

Đang nhìn số dư mà muốn khóc, bỗng nhận được cuộc gọi từ Phó Hàn.

Anh nói, ông Phó đã về, muốn gặp tôi.

Chân tôi mềm nhũn ngay tức thì.

Trước khi lấy Phó Hàn, tôi có thể chưa từng nghe nói về anh hay Phó Thời Trình, nhưng —

Tiếng tăm của ông Phó thì chắc không ai chưa từng nghe qua.

Ông vốn tên thật là Phó Tri Thành, xuất thân từ văn học, là một nhà văn nổi tiếng. Sau đó bỏ nghề văn theo thương trường, và thương vụ đầu tiên của ông đã thành công vang dội.

Về sau kinh doanh càng lớn mạnh, trở thành doanh nhân nổi tiếng nhất trong thành phố.

Chương 17: Chương 17

Hiện tại ông cụ đã cao tuổi, nhưng hồi còn trẻ, ông nổi tiếng là người quyết đoán trên thương trường, với thủ đoạn tàn nhẫn.

Tôi từng xem phỏng vấn của ông, chỉ trong vài phút ngắn ngủi, dù qua màn hình nhưng nét mặt lạnh lùng cũng khiến người ta phải run sợ.

Sau khi lục lại toàn bộ thông tin về ông trong đầu, tôi ghen ngào nói: "Em không đi có được không?"

Bên kia, Phó Hàn lại giọng điệu thản nhiên: "Em đoán xem?"

... Tôi đoán chắc chắn là không được.

Phó Hàn như đang an ủi tôi: "Đừng sợ, ông già rất hiền từ."

Hiền từ...

Nghe từ này tôi muốn khóc luôn.

Tuy nhiên, dù có sợ đến mấy, cũng phải đối diện.

Tôi gắng gượng tinh thần, mua một chiếc váy trông lịch sự trong trung tâm mua sắm và thay vào. Vừa bước ra khỏi cửa trung tâm, tôi đã thấy xe của Phó Hàn đậu bên lề đường.

Lên xe, tôi có chút hồi hộp, kéo váy hỏi anh ta nhà ông ở xa không.

Bởi vì trước đó nghe nói ông thích sống một mình, ít khi ở trong trang viên nhà họ Phó mà tôi từng đến.

"Cũng gần thôi."

Giọng điệu của Phó Hàn vẫn bình thản.

Nghe anh nói là gần, tôi nghĩ ít nhất cũng phải mất hai mươi phút đi xe, nhưng —

Chưa đầy ba phút sau khi anh dứt lời, xe đã dừng lại.

Chính xác hơn là, tôi vừa lên xe ở cổng trung tâm mua sắm, xe quay đầu rồi rẽ ngay vào khu dân cư gần đó.

Khu biệt thự này tuy nằm trong khu thương mại, nhưng diện tích rất lớn, tách biệt hẳn cư dân bên trong với bên ngoài, bên trong rất yên tĩnh, môi trường tuyệt vời.

Tôi từng thấy khu này trên mạng, đắt đỏ đến mức người ta phải xuýt xoa, đất vàng đất bạc.

Tôi còn chưa chuẩn bị tâm lý, đã đến nơi rồi.

Tôi càng căng thẳng hơn.

Ngón tay tôi cuốn lấy vạt váy không ngừng, hít thở sâu liên tục, rồi mới theo sau Phó Hàn xuống xe.

Tôi ngoan ngoãn đi sau Phó Hàn, đẩy xe lăn cho anh.

Dù rằng —

Anh ấy thực ra chẳng cần tôi đẩy.

Vào cổng, trong sân trồng toàn hoa cỏ, rất trống trải.

Tiến vào phòng khách, không gian rộng lớn nhưng lại không thấy bóng người.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, có lẽ ông không có ở nhà.

Nhưng ngay lúc đó, từ phía bếp bỗng vang lên tiếng bước chân.

Vài giây sau, một ông lão tay cầm xẻng xào xuất hiện ở cửa, tóc đã bạc vài phần nhưng tinh thần vẫn phần chấn. Trên eo ông còn đeo một chiếc tạp dề màu đen.

Gương mặt ấy từ từ trùng khớp với ký ức của tôi về người đàn ông sắc lạnh trong cuộc phỏng vấn.

Nhưng lúc này, "Diêm Vương" trong lời đồn lại đang mỉm cười rạng rỡ, giọng vang như chuông:

"Phó Hàn, ba làm cho con món cá chua ngọt Tây Hồ mà con thích nhất đây!"

Nói rồi, ông ấy đặc ý đi tới, đưa xẻng xào đến miệng Phó Hàn:
"Ném thử nước sốt đi?"

25

Phó Hàn cau mày, đẩy xẻng xào ra.

Cùng lúc đó, anh bỗng nắm lấy cổ tay tôi, kéo tôi đang đứng
ngẩn ngơ một bên về phía mình.

"Đây là con dâu của bố, Tư Diêu."

Trái tim tôi lập tức nhảy lên tận cổ họng.

"Ph... Ph..."

Tôi lắp bắp, vừa định gọi là "Phó", nhưng cảm thấy không đúng,
đành đổi giọng cứng nhắc: "Bố..."

Cứu tôi với.

Ai có thể ngờ rằng ông trong truyền thuyết, người được đồn là tàn nhẫn đến mức có thể lấy mạng người, lại là một người thế này?

Những lời chào hỏi tôi đã chuẩn bị sẵn không có cơ hội thốt ra.

Ông Phó một tay cầm xẻng xào, tay còn lại nắm lấy tay tôi, cười vui vẻ.

"Con ngoan, con ngoan."

Nói xong, ông buông tay tôi ra, lấy trên bàn trà hai chiếc hộp, nói đó là quà gặp mặt cho tôi.

Một trong hai chiếc hộp rất lớn.

Không thể từ chối, tôi đành lo lắng nhận lấy —

Chà, nặng thật.

Thứ này chắc phải mấy cân mất.

Ông cụ Phó mời tôi ngồi xuống ghế sô pha, rồi quay lại bếp nói sẽ làm thêm vài món sở trường cho chúng tôi ăn thử.

Nói xong, ông lại cười tươi và quay vào bếp.

Tôi vẫn không kịp phản ứng.

Ông Phó.

Người mà chỉ cần giậm chân, cả giới thương trường phải run rẩy, lại có thể thân thiện và hiền hòa đến vậy sao?

Phó Hàn quay sang nhìn tôi, vẻ mặt vẫn bình thản.

Chương 18: Chương 18

"Tôi đã bảo rồi, ông ấy rất hiền từ."

"Và, thường thì ông ấy thích nấu đủ loại món ăn cho tôi."

Tôi chẳng biết phải nói gì.

Bởi vì, sự chú ý của tôi đã bị thu hút bởi chiếc hộp mà ông cụ vừa tặng.

Mở ra xem —

Tôi suýt bị lóa mắt.

Vàng lấp lánh, toàn là thỏi vàng.

Tôi nuốt khan một cái, món quà gặp mặt này đúng là... vừa sang vừa đặc biệt.

Phó Hàn rót cho tôi một tách trà, giọng điệu nhàn nhạt, "Đó chỉ là món khai vị thôi, mở chiếc hộp nhỏ kia ra đi."

Tôi nghe lời, mở chiếc hộp trang sức ra.

Là một chiếc vòng tay.

Tôi vốn có chút hứng thú với ngọc, hiểu biết chút ít.

Nhìn chiếc vòng trước mắt, cổ họng tôi khô khốc.

Phó Hàn không nói sai, so với chiếc vòng này, mấy thỏi vàng kia đúng là chỉ để mở màn.

Xem kỹ vài giây, tôi cẩn thận đóng nắp hộp lại.

Bình thường, tôi có thể thoải mái vùi vĩnh tiền của Phó Hàn, nhưng món quà gặp mặt của ông Phó lại khiến tôi lo lắng không yên

Suy nghĩ một hồi, dù rất sợ, tôi vẫn quyết định vào bếp giúp đỡ một tay.

Ngoài dự liệu, ông Phó không hề đuổi tôi ra

Ngược lại.

Chúng tôi lại hợp nhau một cách bất ngờ.

Ông cụ không hề kiêu cách, ông là bếp chính, tôi làm phụ, phối hợp với nhau rất nhịp nhàng.

Hơn nữa, ông Phó thật sự toàn năng, văn hay, kinh doanh giỏi, ngay cả nấu ăn cũng là chuyên gia.

Vài món ăn được hoàn thành, hương thơm ngào ngạt khắp phòng.

Chúng tôi ba người, cuối cùng ông cụ làm sáu món một canh, đều là những món ăn gia đình đơn giản.

Ông Phó mời chúng tôi ngồi xuống bàn ăn, còn liên tục dặn dò tôi hãy thoải mái, hôm nay ông chỉ là một người cha bình thường, không phải Phó tổng gì cả.

Sau vài lần nhắc nhở, tôi thực sự cũng dần thả lỏng hơn.

Ông Phó yêu thương Phó Hàn đến mức thể hiện ra mặt, người đàn ông từng được đồn là quyết đoán tàn nhẫn trên thương trường, giờ đây chỉ bận rộn bóc tôm gỡ xương cho con trai —

"Con trai, ăn thêm cá đi, thử xem tay nghề của ba có giảm sút không?"

"Phó Hàn, tháng trước ba ở nước ngoài gặp chuyện thú vị lắm, con có muốn nghe không?"

...

Phó Hàn lại chẳng mấy nhiệt tình.

Anh vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt, ông cụ gấp cho anh món gì thì anh ăn món đó, thỉnh thoảng chỉ khẽ gật đầu đáp lời.

Nhìn bộ dạng "con trai cuồng" của ông cụ đối diện, tôi cuối cùng cũng tin những lời mà hôm đó Phó Hàn đã nói với Phó Thời Trinh —

Anh nói.

Vị trí người thừa kế, nếu anh muốn, còn lâu mới đến lượt Phó Thời Trinh.

Hôm đó chỉ cảm thấy Phó Hàn nói nghe thật khí phách, nhưng giờ nhìn lại, có vẻ như là thật.

Tôi đang nghĩ ngợi, ông Phó như có thần giao cách cảm, cũng nhắc tới chuyện này.

Ông thở dài một tiếng, vẻ mặt lo âu: "Phó Hàn, rốt cuộc bao giờ con mới chịu thay ba tiếp quản công ty đây?"

Ông khi đối diện với con trai mình, vừa bất lực lại vừa cứng chiều.

Nhưng Phó Hàn có vẻ không thích chủ đề này, ông vừa nhắc đến, anh đã đặt đĩa xuống, đẩy xe lăn đi vào nhà vệ sinh.

Phó Hàn vừa đi, tôi cũng không tiện ăn tiếp, đành đặt đĩa xuống, giả vờ bình tĩnh uống một ngụm trà.

Tuy nhiên.

Trà còn chưa kịp nuốt xuống, ông Phó đối diện đã thay đổi sắc mặt.

Vẻ hiền hòa ban nãy hoàn toàn biến mất, ánh mắt ông lạnh lùng nhìn tôi, sắc bén như dao, từng chút từng chút ép sát.

Ông cụ nắm chặt chén trà, ngón tay cái khẽ vuốt trên thành chén, chậm rãi mở miệng —

"Phó Hàn không biết mục đích của cô khi tiếp cận nó, nhưng tôi thì biết."

Tôi ngơ ngác nhìn lão gia nhà họ Phó.

Và tôi hồi tưởng lại tất cả những cảm xúc mà tôi đã trải qua kể từ khi gặp Phó Hàn, nghĩ bụng, tôi có thể vì điều gì đây, tất nhiên là vì tiền rồi.

Hơn nữa, Phó Hàn đã biết rõ ngay từ đầu.

Tôi vốn nghĩ rằng câu tiếp theo của lão gia nhà họ Phó sẽ là hỏi tôi cần bao nhiêu tiền để rời xa Phó Hàn.

Tuy nhiên—

Tôi đoán sai rồi.

Ánh mắt ông sắc bén, lạnh lùng nhìn tôi, rồi hỏi thẳng: "Mẹ cô rốt cuộc đang định làm gì?"

Tôi sửng người.

"Chuyện này... liên quan gì đến mẹ tôi?"

Chương 19: Chương 19

Phó lão gia nhìn tôi một lúc lâu.

Ánh mắt dò xét của ông khiến tôi cảm thấy như bị kim đâm, mồ hôi lạnh nhanh chóng thấm ướt lưng.

Cảm giác như rất lâu sau, ông Phó cuối cùng mới thu lại ánh mắt, ông nhú mày, rồi lại thả lỏng.

Một hồi lâu, ông thở dài.

"Bà ấy thật sự... không nói gì với cô sao."

Tôi không thể hiểu nổi.

Vậy mẹ tôi lẽ ra phải nói gì với tôi?

Không thể kìm nén sự tò mò, tôi dè dặt hỏi, vốn nghĩ rằng ông Phó sẽ không nói gì với tôi, nhưng không ngờ, ông lại đơn giản kể ra một câu chuyện cũ chấn động—

Mẹ tôi từng là bạn gái cũ của lão gia nhà họ Phó.

Gọi là lão gia, thực ra ông cũng không già lắm.

Lão gia năm nay chưa đến bảy mươi tuổi, lớn hơn mẹ tôi gần hai mươi tuổi, nhưng khi còn trẻ ông là người phong lưu, lại có tiền.

Mẹ tôi từng bất chấp tuổi tác, yêu ông cuồng nhiệt một lần.

Nhưng sau đó, bà bị phản bội một cách tàn nhẫn, hơn nữa phát hiện ra đối phương đã có vợ.

Vì sự phản bội của lão gia nhà họ Phó, đến giờ mẹ tôi vẫn sống đơn thân, suốt đời không thể sinh con.

Vậy, tôi từ đâu mà ra?

Tôi là đứa trẻ mẹ nhặt từ trại trẻ mồ côi về.

Chuyện này tôi biết từ nhỏ.

Tôi bị chuỗi thông tin cũ kỹ này làm cho sửng sốt, há hốc miệng định nói gì đó, nhưng rồi lại im lặng.

Nên nói gì đây?

Dường như nói gì cũng không đúng lúc.

Đang im lặng, Phó Hàn vừa lúc quay lại.

Không hiểu sao, khi xe lăn của anh dừng lại bên cạnh, tôi liền cảm thấy tự tin hơn nhiều.

Tâm trạng cũng yên ổn hơn hẳn.

Anh nghiêng đầu nhìn tôi, giọng điệu nhàn nhạt: "Sao không ăn cơm?"

Tôi chưa kịp nói, anh đã tự mình trả lời.

"Không hợp khẩu vị?"

Nói xong, anh ngẩng đầu nhìn ông Phó: "Cần phải luyện tay nghề rồi."

Còn tôi thì ngược lên nhìn, lão gia ngồi đối diện đã sớm trở lại vẻ mặt hiền hòa, mỉm cười gật đầu đồng ý.

Thậm chí, ông lập tức gọi một cuộc điện thoại, bảo trợ lý mua vài cuốn sách dạy nấu ăn, giao đến trong vòng nửa giờ, để ông bắt đầu học.

Phó Hàn lại không mấy nể mặt.

Bỏ đĩa xuống, Phó Hàn liền dẫn tôi rời khỏi đó.

Sau lưng, lão gia lẩm bẩm, chỉ là những lời muốn Phó Hàn về thăm ông nhiều hơn.

Ông nói rằng ông rất cô đơn.

Nhưng Phó Hàn không hề ngoảnh lại.

27

Phó Hàn đưa tôi đến quán lẩu.

Anh nói, lần trước nghe tôi nói muốn ăn lẩu.

Trong làn hơi nước bốc lên, tôi ngẩn ngơ nhìn anh, trong đầu vang lên những chuyện mà lão gia vừa kể.

Tôi không ngờ rằng mẹ tôi và Phó Tri Thành, vị đại lão nổi danh trong giới thương nghiệp, lại từng có một quá khứ như vậy.

Đang ngẩn người, trong tầm mắt xuất hiện một bàn tay.

Ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng.

Rất đẹp.

Người đối diện đưa cho tôi một chén nước chấm đã pha, là loại sốt mè tôi thích.

Phó Hàn nhìn tôi, hơi nhướng mày.

"Có tâm sự?"

Tôi gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Chuyện lão gia nói với tôi, tôi không dám nói bừa.

Phó Hàn lại đoán được.

Anh nhấp một ngụm trà, giọng bình thản: "Ông ấy đều đã kể rồi."

Là câu khẳng định.

Tôi đang chờ đợi, Phó Hàn đã gọi nhân viên phục vụ, đổi trà thành rượu.

Anh vừa rót rượu, vừa ngược nhìn tôi, khóe môi khẽ nhếch, như đang cười.

"Lão gia không trung thực, có vài chuyện chắc chắn không nói."

Nói rồi, anh đưa ly rượu cho tôi.

"Muốn nghe không?"

Tôi nhận lấy ly rượu, thành thật gật đầu.

"Muốn."

Phó Hàn đúng là người đáng kết bạn, có bí mật liền kể thật.

Sau đó, chúng tôi ăn hết ba đĩa thịt cuộn, uống hết năm chai bia, và tôi nghe anh bổ sung thêm những chuyện tình yêu hận thù năm xưa của lão gia và mẹ tôi.

Những gì trước đó gần như giống nhau.

Chẳng qua là lão gia nhà họ Phó bội bạc, đùa giỡn mẹ tôi, khi bà mang thai đứa con của ông, ông rút lui kịp thời và đưa cho bà một khoản tiền lớn để chia tay.

Mãi đến lúc đó mẹ tôi mới biết ông đã có vợ.

Chương 20: Chương 20

Mẹ tôi là người cứng đầu, không chịu làm phẫu thuật, muốn giữ lại đứa bé trong bụng—

Nhưng.

Với tính cách của lão gia, làm sao có thể để bà giữ lại đứa trẻ trong bụng để sau này gây phiền phức?

Vì vậy, ông dàn xếp một vụ tai nạn.

Khiến mẹ tôi "vô tình" gặp tai nạn xe hơi, mất đứa bé.

Nhưng tai nạn vốn khó kiểm soát, mẹ tôi bị thương nặng, phải cắt bỏ tử cung, suốt đời không thể sinh con.

Hơn nữa.

Lão gia chỉ lướt qua chuyện ông ta tệ bạc với mẹ tôi, nhưng không nhắc đến việc mẹ tôi đã báo thù ra sao.

Chuyện ông không kể, con trai ông đã kể thay.

Mẹ tôi là người rất cứng rắn.

Sau lần đó, bà suy sụp một thời gian dài, ngày ngày khóc lóc, thậm chí vài lần tự tử.

Sau khi được cứu, dường như bà thực sự tìm lại cuộc sống mới, không còn u sầu, ngược lại—

Bà chủ động tìm đến lão gia.

Không màng quá khứ, khóc lóc nức nở, cùng ông ta dây dưa không dứt.

Mẹ tôi vốn là người phụ nữ quyền rũ, nếu không sao có thể khiến một người phong lưu như lão gia dừng chân lâu như vậy.

Dù ông đã trải qua nhiều chuyện, thâm sâu, cũng bị hạ gục bởi sự quyến rũ đó.

Nhưng.

Khi hai người gần gũi, mẹ tôi không biết từ đâu lấy ra chiếc kéo đã chuẩn bị sẵn và ra tay với ông ta.

Từ đó, lão gia nhà họ Phó phong lưu nửa đời, không còn có thể phong lưu nữa.

May thay, vợ ông vẫn sinh cho ông một đứa con.

Coi như còn sót lại một giọt máu.

Đáng tiếc, đứa con đó được cưng chiều quá mức, năm mười bảy tuổi khi về vùng quê chơi đã bất cẩn rơi xuống nước chết, lão gia từ trước đến nay không khóc trước bất kỳ nỗi đau nào, cũng đã bật khóc nức nở.

Sau đó, lão gia nhận nuôi Phó Thời Trinh, đồng thời sai người tìm kiếm khắp nơi Phó Hàn—

Đứa con rơi rớt trong những năm tháng phong lưu của ông.

Cuối cùng Phó Hàn được tìm thấy và đưa về Phó gia.

Nhưng Phó Hàn ghét bỏ thân phận con ngoài giá thú, không cho phép lão gia công khai, chỉ cho ông nói rằng mình là con nuôi.

Khi con người về già, sự kiêu ngạo năm xưa đã tan biến, trước mặt người ngoài, lão gia vẫn oai phong như xưa, nhưng sau lưng —

Tìm được giọt m.á.u duy nhất này, ông coi như báu vật, Phó Hàn nói gì ông cũng đồng ý.

Kể cả khi anh đề nghị cưới tôi.

Với cách thức của lão gia, từ lâu đã có thể điều tra ra thân phận của tôi, nhưng ông vẫn không cưỡng lại được ý muốn của con trai.

Không tham dự lễ cưới, vì...

Phó Hàn không cho phép.

28

Chuyện kể xong, tim tôi vẫn đập thành thịch không ngừng.

Thật... kích thích.

Tôi uống một ngụm lớn bia lạnh, cảm giác mát lạnh lan khắp cổ họng, chỉ muốn thốt lên:

Mẹ tôi thật sự quá đỉnh!

Làm gục cả vị đại lão giới thương trường với tiếng tăm sắt đá, đúng là phong cách của bà.

Chẳng trách, vừa rồi khi nhắc đến mẹ tôi, dù đã mấy chục năm, lão gia Phó Tri Thành vẫn xúc động mạnh như vậy.

Nếu đổi lại là tôi, chắc cũng chẳng giữ nổi bình tĩnh.

Ăn uống no nê, Phó Hàn thanh toán, rồi đưa tôi về nhà.

Tôi đi sau lưng, đẩy xe lăn cho anh, muốn hỏi anh điều gì đó nhưng cuối cùng vẫn im lặng.

Cả đoạn đường chìm trong tĩnh lặng.

Về đến nhà, lên lầu.

Chúng tôi như có sự ăn ý, cùng nhau vào phòng ngủ.

Tôi giúp anh lên giường, sau đó ngồi bên cạnh, im lặng hồi lâu rồi cuối cùng không nhịn được mà hỏi ra thắc mắc trong lòng.

"Vậy nên, ngay từ đầu anh đã biết thân phận của tôi rồi đúng không?"

Phó Hàn quay sang nhìn tôi, đôi mắt đen sâu thẳm không đáy.

Anh gật đầu: "Đúng."

"Anh cố ý kết hôn với tôi?"

"Phải."

Tôi cắn môi, khẽ hỏi: "Vì muốn trả thù cho cha anh sao?"

Không khó nhận ra, Phó Hàn rất hận Phó Tri Thành.

Dù hiện tại, lão gia coi anh như báu vật và cố gắng lấy lòng anh bằng mọi cách.

Bất ngờ thay, Phó Hàn lắc đầu.

"Không phải."

Anh nhìn vào mắt tôi: "Đúng là cố ý dùng hôn nhân hợp đồng, nhưng không phải để chọc tức ông ta."

"Vậy là vì gì?"

Chương 21: Chương 21

Tôi không hiểu, ngoài lý do đó, còn điều gì khiến Phó Hàn chủ động kết hôn với tôi theo hợp đồng.

Dù đôi chân anh có vấn đề, nhưng với gương mặt và thân thể của mình, có không ít cô gái tự nguyện tiếp cận anh.

Chỉ cần anh vẫy tay, bao nhiêu người đẹp hơn tôi sẽ đến với anh.

Vậy tại sao lại là tôi?

Phó Hàn cúi xuống nhìn tôi.

Anh đưa ra câu trả lời, nhưng như thế lại chẳng phải câu trả lời.

Anh nói—

"Bởi vì muốn cưới em, nhưng lại sợ làm em hoảng sợ, nên lấy lý do hôn nhân hợp đồng."

29

Tôi sửng sờ vì câu trả lời ấy, mãi vẫn không thể định thần lại.

"Ngày cưới... không phải là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau sao?"

Phó Hàn nhìn tôi thật lâu, rồi khẽ nhú mày, thở dài bất lực.

"Vậy nên, em thực sự không nhận ra anh sao?"

Tôi bối rối.

Tôi đáng lẽ phải nhận ra anh điều gì?

Anh là con trai thứ của nhà họ Phó, còn tôi chỉ là một đứa trẻ mồ côi được nhận nuôi.

Nếu không phải vì hợp đồng hôn nhân này, chúng tôi vốn thuộc hai thế giới khác nhau, như mây và bùn, làm sao có thể gặp nhau được.

Phó Hàn vẫy tay gọi tôi lại gần.

Anh di chuyển khó khăn, tôi liền ngoan ngoãn ngồi cạnh bên.

Phó Hàn đưa tay vuốt nhẹ mái tóc tôi.

"Em biết anh là con riêng của Phó Tri Thành."

"Vậy em có biết anh lớn lên ở đâu không?"

Tôi lắc đầu.

Anh chậm rãi nói: "Tại cô nhi viện."

"Cô nhi viện Cẩm Tâm."

Cơ thể tôi cứng đờ, ánh mắt dõi theo từng đường nét khuôn mặt Phó Hàn, cố gắng khơi lại ký ức sâu thẳm để tìm điểm trùng hợp nào đó.

Có vẻ... hơi giống...

Nhưng tôi không dám tin.

Tôi lắp bắp, chỉ vào anh rồi lại chỉ vào mình, muốn nói nhưng cổ họng bỗng nghẹn ngào, không thốt nên lời.

Phó Hàn vẫn vuốt nhẹ mái tóc tôi.

Giọng anh cũng khàn đi: "Xem ra, em vẫn còn nhớ."

Nước mắt tôi chợt tuôn rơi.

Tất nhiên tôi nhớ.

Khi đó, anh không gọi là Phó Hàn mà là Chu Niệm Thành.

Chu là họ mẹ anh, còn Thành là từ Phó Tri Thành.

Khi ấy, tôi không phải là Tư Diêu, mà là Quan Hân, đứa trẻ bị bỏ rơi không họ, được viện trưởng đặt cho cái tên ấy.

Tôi lớn lên tại cô nhi viện, còn anh là cậu bé bị mẹ ruột vứt bỏ.

Năm anh được đưa đến cô nhi viện, anh vừa tròn 6 tuổi.

Trong ký ức của tôi, cậu bé ấy có gương mặt thanh tú nhưng gầy gò, sắc mặt nhợt nhạt, dù trước đó sống cùng mẹ ruột nhưng cơ thể lại thiếu dinh dưỡng nghiêm trọng.

Anh lúc ấy yếu đuối, nhút nhát, gầy còm và sợ sệt.

Nhìn dáng vẻ nhỏ bé của anh, cứ như chỉ cần một cơn gió thổi qua là sẽ tan biến.

Là thành viên mới của cô nhi viện, anh thường xuyên bị các đứa trẻ khác bắt nạt, cuối cùng chính tôi đã ra tay cứu anh.

Tôi từ nhỏ đã là "đầu gấu" trong viện, nhưng để bảo vệ anh, tôi đã không ít lần đánh nhau với bọn nhóc đó.

Vài trận chiến "lưỡng bại câu thương" sau, chúng mới chịu từ bỏ việc bắt nạt anh.

Từ đó, anh trở thành "cái đuôi nhỏ" của tôi.

Ngay cả khi tôi đi vệ sinh, anh cũng ngồi canh ngoài cửa.

Khi ngủ, anh phải nắm c.h.ặ.t t.a.y tôi thì mới ngủ yên giấc.

Anh là một đứa trẻ vô cùng thiếu cảm giác an toàn.

Ít nhất, khi đó là vậy.

Dưới sự che chở của tôi, cậu bé yếu đuối ấy dần thay đổi, trở thành một con sói nhỏ.

Anh cao lớn hơn, cơ thể có chút da thịt, khuôn mặt trẻ con cũng trở nên ưa nhìn.

Hơn thế nữa, không biết từ lúc nào, cậu bé nhút nhát đã trở thành một "cao thủ đánh nhau" trong cô nhi viện.

Chỉ cần ai dám nói xấu tôi, anh sẽ lao vào đánh, không khác gì một con sói nhỏ hung dữ.

Dần dần—

Chúng tôi trở thành những đứa trẻ không ai dám động vào.

Tôi đôi khi thấy cô đơn, nhưng anh lại rất mãn nguyện.

Dường như, chỉ cần ở cạnh tôi là đủ.

Nhưng hạnh phúc chẳng kéo dài mãi.

Một ngày nọ, tôi nhận ra anh thay đổi, trở nên hay hoảng sợ, tránh né cả tôi.

Ban đầu, tôi rất giận, nhưng sau đó vô tình phát hiện—

Là viện trưởng.

Người phụ nữ bề ngoài hiền từ đó lại là một kẻ ấu d@m.

Chương 22: Chương 22

Với vẻ ngoài thanh tú của anh, đương nhiên trở thành mục tiêu.

Đêm ấy, anh trốn khỏi cô nhi viện, chúng tôi thậm chí không kịp nói lời chia tay.

Từ đó, tôi không gặp lại anh.

Sau này, tôi luôn nghĩ về anh.

Tôi từng cho rằng anh đã không còn trên đời.

Trong thời buổi khốn khó đó, một cậu bé nhạy cảm, cực đoan và chỉ mới 6 tuổi, làm sao sống sót khi rời khỏi cô nhi viện?

Tôi hay nghĩ, có lẽ nơi nào đó, vẫn còn những cậu bé giống như anh ngày xưa—

Nhưng rồi lại nghĩ, chắc không có ai đẹp như anh.

Vẻ đẹp ấy, dù qua bao nhiêu năm tháng, tôi vẫn nhớ mãi.

Có lẽ vì thế, khi trưởng thành, tôi yêu tiền đến mức cực đoan.

Toàn bộ số tiền tôi kiếm được đều gửi cho cô nhi viện, nhưng không phải viện cũ.

Bà viện trưởng đã bị bắt sau khi g.i.ế.c hại một cậu bé.

Đó là câu chuyện sau khi tôi rời cô nhi viện.

30

Thoát khỏi dòng hồi tưởng, tôi tựa vào đầu giường, lặng lẽ nghe Phó Hàn kể về cuộc sống của anh sau khi rời khỏi trại trẻ mồ côi.

Anh nói, sau khi chạy trốn khỏi nơi đó, anh lưu lạc trên đường phố.

Nhưng anh lại không dám đi xa quá.

Anh sợ nếu đi quá xa, sẽ không thể gặp lại tôi.

Anh thường lén lút quay lại để nhìn tôi.

Trước cổng trại, trong đêm tối.

Nhưng anh không dám gặp mặt, sợ bị phát hiện sẽ liên lụy đến tôi, và cũng sợ rằng—

Chỉ cần gặp lại tôi, anh sẽ không nữa rời đi.

Cho đến khi tôi được nhận nuôi.

Người nhận nuôi tôi chính là mẹ tôi bây giờ.

Sau khi tôi được nhận nuôi, Phó Hàn lặng lẽ theo dõi một thời gian. Nhưng khi thấy mẹ đối xử rất tốt với tôi, dồn hết tình cảm và tâm trí cho tôi, anh mới yên tâm rời đi.

Còn tôi, năm đó khi rời khỏi trại là 7 tuổi, được mẹ đưa về nhà và từ đó lớn lên trong tình yêu thương.

Mẹ tôi là một người sống rất mãnh liệt.

Bà yêu ghét rõ ràng, yêu tiền và thích khoe mẽ, nhưng dù chỉ còn 5 đồng, vẫn sẵn sàng chi 3 đồng để mua bánh mì cho tôi, 1 đồng mua nước cho tôi, và 1 đồng còn lại để quyên góp cho người ăn xin đáng thương bên đường.

Mẹ rất xinh đẹp, thích mặc màu đỏ rực rỡ khó ai có thể kiểm soát được.

Cuộc đời bà giống như một đóa hồng đỏ rực cháy sáng.

Đỏ đến chói mắt.

Giờ đây, tôi biết rằng có lẽ khi xưa bà gả tôi cho Phó Hàn là có mục đích khác, nhưng tôi vẫn không thể ghét bà.

Thật sự.

Nếu không có bà, sẽ không có Tư Diêu của ngày hôm nay.

Trong màn đêm yên tĩnh, giọng Phó Hàn trầm thấp và dễ nghe, anh tiếp tục kể câu chuyện của mình, nhưng phần sau lại được kể lướt qua chỉ trong vài câu ngắn gọn.

Anh không muốn khơi lại những điều đau khổ và xấu hổ, và tôi cũng không muốn hỏi nhiều.

Anh nói.

Sau khi rời trại, anh phiêu bạt, mẹ anh đã tìm thấy anh.

Lâu lắm rồi không khóc, anh bật khóc vì xúc động, tưởng rằng mẹ đến để đón anh về nhà.

Nhưng.

Bà dẫn anh đi mua quần áo mới, đi ăn ngon.

Rồi bà dẫn anh đến nhà họ Phó, đòi hỏi một danh phận từ cha anh – ông Phó.

Nói là đòi danh phận, nhưng bà biết rõ điều đó là không thể, chỉ là dẫn Phó Hàn đến để lấy tiền.

Tuy nhiên, bà đã đánh giá cao vị trí của Phó Hàn trong lòng ông Phó, và xem nhẹ sự nhẫn tâm của ông.

Ông ta không phải loại người dễ dàng bị dẫn dắt, giống như khi ra lệnh gây ra "tai nạn" cho mẹ tôi. Sau khi đuổi hai mẹ con họ đi, ông đã bỏ tiền thuê người dàn xếp một "tai nạn" cho mẹ của Phó Hàn.

Chính Phó Hàn đã cứu bà.

Nhưng cũng vì vậy, anh bị tật ở đôi chân, để lại khuyết tật suốt đời.

Dù vậy, anh vẫn không thể cứu được bà.

Anh chưa kịp cảm nhận tình mẹ được tìm thấy đã phải mất đi vĩnh viễn.

Anh hận mẹ, càng hận cha mình.

Dù sao, ông Phó cũng là cha ruột của anh, ông đưa anh vào bệnh viện tư, chăm sóc kỹ lưỡng, và gửi vào tài khoản anh một khoản tiền lớn, đủ để anh sống sung túc cả đời.

Chương 23: Chương 23

Nhưng ngay cả khi giàu có như ông ta, vẫn không thể chữa lành đôi chân cho Phó Hàn.

Sau này, anh rời khỏi đó, và với số tiền vốn đó, anh – một người ngồi xe lăn – đã từng bước gây dựng chỗ đứng trong giới kinh doanh ngầm.

Khi kể lại những chuyện này, lông mày anh hơi nhíu lại, trong mắt lóe lên ánh nhìn sắc bén như ngày còn bé, khi anh còn là một con sói con yếu ớt.

Vài giây sau, Phó Hàn nhanh chóng kìm nén cảm xúc, kể tiếp câu chuyện.

Anh nói.

Vài năm trước, khi con trai duy nhất của ông Phó và người vợ quá cố qua đời, ông ta khóc lóc thảm thiết và nhận ra mình đã tuyệt hậu.

Trong nỗi đau, ông nhớ ra mình còn một đứa con riêng lưu lạc bên ngoài.

Vậy là ông dùng mọi mối quan hệ để tìm Phó Hàn.

Đáng tiếc.

Phó Hàn không chịu nhận tổ quy tông, cũng không cho ông ta công khai quan hệ giữa hai người.

Ông Phó đành chấp nhận, biết rằng Phó Hàn hận mình, nhưng vẫn cố gắng lấy lòng và bù đắp.

Tuy nhiên, những năm tháng lang bạt, sự thờ ơ nhiều năm trời, và việc ông biết rõ anh ở bên mẹ mình mà vẫn thuê người gây ra vụ tai nạn năm xưa...

Thật lòng mà nói.

Năm xưa ông Phó không quan tâm đến sống c.h.ết của Phó Hàn

Dù ông có ý định g.i.ế.c anh, nhưng nếu anh c.h.ế.t trong "tai nạn" đó, ông cũng sẽ không buồn phiền.

...

Câu chuyện đến đây, khi ông Phó muốn chọn vợ cho anh, mẹ tôi đã chủ động tìm đến.

Bà cười và nói sẽ giới thiệu cho ông một cuộc hôn nhân.

Đối tượng là tôi.

Phó Hàn đồng ý ngay lập tức.

Sính lễ mẹ tôi yêu cầu là mười triệu, và anh không chút do dự.

Sau đó, mười phút trước lễ cưới, cuộc gặp gỡ của chúng tôi lại chính là lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau sau nhiều năm.

Khi biết được mọi chuyện, với tâm trạng hiện tại, nhìn lại mọi thứ.

Tôi chợt hiểu ra sự "dịu dàng" của Phó Hàn ngày trước.

Chẳng hạn như.

Trong buổi tiệc gia đình nhà họ Phó, tôi vô tình nhắc đến món bánh ngọt yêu thích, khi rời đi anh thực sự gói lại cho tôi.

Khi tôi xuống lầu trốn nghe trộm, anh không trách mắng, mà kéo tôi ngồi lên chân mình, sợ tôi lạnh chân.

Khi Phó Thời Trinh cố tình "thân mật" với tôi, ánh mắt anh tràn đầy giận dữ như muốn g.i.ết người.

...

Hóa ra, tất cả đều không phải giả vờ.

Tối đó, Phó Hàn lại cầm rượu.

Chúng tôi uống rất nhiều, cũng trò chuyện rất lâu.

Sau đó, cả hai chúng tôi đều say.

Đêm vắng lặng, rượu say lòng, hai người mở lòng với nhau, dễ dàng dẫn đến những chuyện gì đó.

Ví dụ như,

Anh ấy hôn lên môi tôi.

Và tôi, run rẩy nhắm mắt lại, chủ động đáp lại.

...

Tin đồn là sai.

Phó Hàn không phải là người không thể, nhưng cũng có những tin đồn nói rằng bệnh tật của anh ấy chỉ là giả.

Thật tiếc, tin đồn này cũng sai.

Phó Hàn thật sự có bệnh ở chân.

Nhưng,

Khi âu yếm, anh ấy thì thầm bên tai tôi: "Yên tâm, chân tôi còn có thể chữa được."

Anh ấy nói, nếu không chắc chắn chân mình sẽ chữa được, anh ấy cũng sẽ không lấy tôi.

Tôi muốn lắc đầu nói không sao, dù thế nào tôi cũng có thể chấp nhận.

Nhưng,

Môi tôi bị anh ấy chặn lại, không thể nói ra lời.

Ánh trăng đêm nay thật dịu dàng, Phó Hàn cũng vậy.

Quá khứ được hé mở, tôi và Phó Hàn từ cuộc hôn nhân “hợp đồng” trở thành vợ chồng thật sự.

Đám cưới đã tổ chức, giấy tờ cũng đã ký.

Giờ đây, chúng tôi đã trở thành vợ chồng thực sự.

Sau đêm đó, Phó Hàn như đã thay đổi, trước mặt người ngoài, anh ấy vẫn lạnh nhạt và xa cách, nhưng chỉ khi có hai chúng tôi, anh ấy lại giống như một cậu em trai bé nhỏ.

Vài ngày sau, đúng vào dịp sinh nhật của lão gia Phó.

Lần này, buổi tiệc không thể sánh với tiệc gia đình lần trước.

Hai ngày trước tiệc, ông Phó đã gọi điện cho Phó Hàn, dè dặt hỏi anh ấy có muốn đến không.

Phó Hàn không mấy quan tâm, quay sang nhìn tôi, thấy tôi gật đầu mới đồng ý.

Vào ngày sinh nhật, Phó Hàn nắm tay tôi cùng tham dự.

Tiệc được tổ chức tại một khách sạn dưới quyền Phó gia, phòng tiệc rộng lớn, có thể chứa cả nghìn người.

Chương 24: Chương 24

Khi Phó Hàn vừa xuất hiện ở cửa phòng tiệc, lão gia Phó lập tức tiến lại đón.

Tuy nhiên,

Đi được nửa chừng, ông ấy bị ánh mắt lạnh lùng của Phó Hàn khiến phải dừng lại, ngừng bước, cười ngượng và không tiếp tục tiến lại.

Mọi người xung quanh nhìn thấy có chút thắc mắc, nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Dù sao, trong mắt mọi người, Phó Hàn chỉ là một người con nuôi tàn tật, không được cưng chiều.

Phó Uyển lại một lần nữa tiến lại gần.

Cô ta mỉm cười chào Phó Hàn, nhưng trong mắt chứa đầy sự uất hận và thích thú.

Cô ta thật kỳ quặc.

Yêu Phó Hàn một cách nồng nhiệt, nhưng lại cố tình tỏ ra kiêu căng, cười nhạo anh ấy.

Dường như chỉ như thế, cô ta mới không phải là một người con gái yêu mà không được đáp lại.

Phó Uyển châm biếm, Phó Hàn thậm chí không thèm nhìn cô ta lấy một cái, cho đến khi—

Cô ta chỉ trích tôi về chiếc váy dạ hội hôm nay, dùng lời lẽ mỉa mai nói rằng tôi không có gu.

Tôi không để tâm lắm, nhưng xung quanh bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo.

Quay lại nhìn,

Quả nhiên,

Khuôn mặt Phó Hàn đã lạnh lùng.

Trước mặt đông đảo khách mời, anh ấy đã thẳng thừng đáp trả lại Phó Uyển, liếc mắt nhìn cô ta, Phó Hàn nhẹ nhàng an ủi tôi,

"Không sao đâu, mỗi người có tiêu chuẩn riêng của họ, trong mắt cô ta, có lẽ eo to cổ ngắn là tiêu chuẩn của gu thẩm mỹ."

Phó Uyển đưa tay lên sờ cổ mình, vừa tức giận vừa ngượng ngùng, suýt nữa đã bật khóc.

Cô ta không dám làm loạn nữa, Phó Thời Trinh kịp thời tiến lại, đứng về phía cô ta với lý do "vì đại cục", dùng ánh mắt và lời nói ẩn ý giúp đỡ.

Anh ta vẻ mặt nghiêm nghị, lấy thân phận anh cả để mắng mỏ, cũng chỉ nói một vài câu kiểu như hôm nay là sinh nhật của lão gia Phó, Phó Hàn và Phó Uyển gặp nhau mà làm mọi người khó xử, không phải để người khác cười nhạo sao.

Nói được một nửa, Phó Hàn nhú mày, rõ ràng không muốn nghe thêm.

"Nói xong chưa?"

Nói xong, Phó Hàn nắm tay tôi, thẳng thừng đi vào trung tâm phòng tiệc.

Giữa căn phòng lớn, lão gia Phó được bao quanh bởi đám đông, ánh mắt ông ấy vẫn dõi theo Phó Hàn không rời.

Nghĩ lại cũng thấy đáng thương.

Phó Tri Thanh khi trẻ có thủ đoạn tàn nhẫn, đối với người ngoài là thế, với người trong gia đình cũng chẳng khác gì.

Dù lúc trẻ ông ấy lạnh lùng thế nào, nhưng khi già đi, lòng ông cũng mềm mại hơn. Sau khi trải qua tất cả quyền lực và tiền bạc, giờ ông chỉ muốn có tình thân, sống cuộc đời an nhàn như một người già bình thường, muốn thấy con cái bên cạnh.

Thật tiếc.

Vợ ông đã mất, chính ông cũng bị thương, "đích trưởng tử" ngày xưa cũng c.h.ết trong một tai nạn.

Và đứa con duy nhất của ông vì không nhận tổ tiên, lại bị chính ông hại thành tàn tật.

Với ông bây giờ, chuyện này chắc chắn còn đau đớn hơn cả việc bị phá sản.

Tuy nhiên,

Ai mà không nói "đáng đời" nhỉ?

32

Phó Hàn vẫn giữ thói quen, đưa tôi đến một chỗ yên tĩnh, ít người qua lại.

Nhìn Ôn Tố ở không xa, tôi bỗng dưng thấy có chút ghen tị. Bèn kéo tay áo của Phó Hàn, khẽ hỏi anh có phải từng thích Ôn Tố không.

Phó Hàn ngậy người. Anh quay lại nhìn tôi, vẻ mặt nghiêm túc hơn hẳn: "Ai nói với em vậy?"

"Không ai nói, em tự đoán thôi."

Tôi liền kể lại cảnh lần trước ở tiệc gia đình, tôi thấy anh cứ nhìn chăm chăm vào Ôn Tố. Phó Hàn bật cười.

"Không phải."

Anh cầm ly rượu nhấp một ngụm: "Cô ấy với anh, giống như chị gái không cùng huyết thống. Khi anh lang bạt bên ngoài, cô ấy đã giúp đỡ anh rất nhiều. Sau đó, cũng vì anh mà cô ấy quen Phó Thời Trinh."

Nói đến đây, Phó Hàn thở dài một hơi: "Lần trước anh chỉ nhìn thấy cô ấy đi theo bên cạnh Phó Thời Trinh, cảm thấy xót xa cho cô ấy. Anh vẫn luôn cảm thấy áy náy, Phó Thời Trinh không có tình cảm với cô ấy, lúc nào cũng nghĩ là anh đã đẩy cô ấy vào vũng lầy."

"Nhưng mà—"

Chương 25: Chương 25

Tôi ngừng một chút, liệt kê từng ánh mắt nồng nhiệt của Phó Hàn khi nhìn về phía Ôn Tố ngày xưa.

Phó Hàn bị tôi làm cho bật cười. Anh đưa tay vuốt nhẹ tóc tôi, giọng điệu yêu chiều: "Nồng nhiệt cái gì, em suy diễn nhiều quá rồi."

"Chỉ là nhìn người đã có ơn với mình, giống như chị gái bị mình kéo vào cảnh khổ, đi theo Phó Thời Trình chịu ảm ức, nên thấy hối hận thôi."

Tôi thở phào nhẹ nhõm, cũng hiểu được tâm trạng của Phó Hàn. Do liên quan đến trải nghiệm thuở nhỏ, Phó Hàn thực ra là người ngoài lạnh trong nóng. Những ai đã giúp anh, anh sẽ luôn ghi nhớ trong lòng. Tất nhiên, những người hại anh, anh cũng sẽ nhớ mãi.

Nhưng tôi vẫn có chút nghi hoặc: "Chỉ cần anh công khai thân phận thật sự của mình, rồi cảnh cáo Phó Thời Trình đối xử tốt với Ôn Tố, chắc chắn hẳn sẽ không dám làm trái."

Phó Hàn lắc đầu.

"Chuyện tình cảm, đâu thể dùng vũ lực để áp chế, phải xem hai bên có tình cảm với nhau hay không nữa."

"Chỉ là thấy cô ấy chọn sai người, nhưng những quyết định sau này đều là lựa chọn của cô ấy, anh sẽ không can thiệp."

Tôi chăm chú lắng nghe, rồi gật đầu theo. Phó Hàn quả thật là người rất sáng suốt.

Khi tôi đang im lặng, Phó Hàn bỗng kéo tay áo tôi. Tôi cúi xuống nhìn, thì bị anh nắm lấy cổ tay. Anh hơi dùng lực, khiến tôi phải cúi người xuống.

Phó Hàn ngẩng mặt nhìn tôi, ánh mắt cháy bỏng. Chỉ trong vòng ba giây, vết hằn của anh khẽ chuyển động, rồi anh hôn nhẹ lên môi tôi.

Cảm giác ấm áp. Ngay sau đó, anh thả tay ra, còn tôi thì ngây ngẩn đứng dậy, thậm chí không hiểu tại sao anh lại bất ngờ hôn tôi.

"Nhớ kỹ."

Anh thản nhiên nói, nhưng đáy mắt lại tràn đầy ý cười.

"Ánh mắt anh vừa nhìn em, mới gọi là nồng nhiệt."

"Những ánh mắt nhìn người khác, đều không phải."

Mặt tôi đỏ bừng, không ngờ anh lại để tâm đến chuyện này.

Khi bầu không khí đang ngập tràn cảm xúc, ở bên kia, ông cụ Phó lại nhân cơ hội tiệc sinh nhật, công bố một chuyện——

Phó Hàn, đứa con nuôi, thực ra là con ruột của ông.

Tiệc sinh nhật chìm trong yên lặng vài giây, rồi lập tức bùng nổ. Ai ai trong thành phố này đều biết, Phó Tri Thành không có con trai, đứa con trai duy nhất của ông đã mất vì tai nạn, Phó gia chỉ còn ba người con nuôi được nhận sau đó.

Vậy mà Phó Hàn, người bị khuyết tật và cũng là đứa con ít được sủng ái nhất, lại trở thành con trai ruột của ông cụ. Những

người luôn tin tưởng rằng Phó Thời Trinh sẽ là người thừa kế Phó gia giờ đây đều đứng ngồi không yên.

Tưởng rằng đó là đỉnh cao của buổi tiệc sinh nhật, nhưng không ngờ, khi bầu không khí đang nóng bỏng, mẹ tôi lại xuất hiện một cách bất ngờ.

Bà ăn mặc rất cầu kỳ. Bộ váy đỏ rực, màu đỏ chói mắt. Tóc xoắn gợn sóng, môi son đỏ rực. Màu đỏ rực rỡ ấy không hề tạo cảm giác lòe loẹt, ngược lại còn tôn lên sự quyến rũ của bà. Dù đã gần 50 tuổi, thời gian có để lại dấu vết trên gương mặt bà, nhưng lại càng thêm vài phần phong tình.

Bà bước đến trước mặt tôi, ánh mắt lướt qua bàn tay đan vào nhau của tôi và Phó Hàn, nụ cười càng thêm sâu. Không nói với tôi câu nào, bà đi thẳng đến chỗ Phó Tri Thành.

Hai người đối diện nhau. Tôi cứ nghĩ rằng Phó Tri Thành sẽ nổi giận, nhưng ông không hề. Ông chỉ lạnh lẽo nhìn bà, nói một câu: "Bà đến rồi."

Dường như, sự xuất hiện của bà nằm trong dự liệu của ông.

Buổi tiệc sinh nhật của các đại gia thương giới kết thúc vội vàng vì sự xuất hiện của mẹ tôi. Ông cụ Phó lên lầu cùng bà.

Hai người họ đã nói gì, không ai biết. Tôi và Phó Hàn cũng không rõ.

Cho đến ngày hôm sau, tôi nhận được cuộc gọi từ cảnh sát, mẹ tôi đã bị bắt.

Bà tự thú. Theo lời khai của bà, năm xưa bà đã g.i.ế.c người——

Người đó, chính là con trai ruột của Phó Tri Thành.

Năm đó, thiếu gia nhà họ Phó khi ấy mới 17 tuổi, sống cuộc đời được nuông chiều như ngôi sao giữa bầu trời, kiêu căng hống hách. Phó Tri Thành đã mất khả năng sinh con, nên dồn hết yêu thương cho đứa con trai duy nhất này, hầu như có gì cũng chiều chuộng, quần áo ăn mặc đều xa xỉ.

Chương 26: Chương 26

Vào năm cậu thiếu gia tròn 17 tuổi, cậu lén lút rời xa Phó Tri Thành để đi chơi ở vùng quê. Cậu thiếu gia được nuông chiều từ nhỏ, chưa từng nhìn thấy cảnh nông thôn, nên phấn khích vô cùng. Rồi cậu gặp một cô bé ở đó vào một đêm tối.

Không thể dùng lời ngon ngọt để dụ dỗ, cậu ta liền dùng đá đánh ngất cô bé. Nhưng không ngờ, mẹ của cô bé kịp thời đến nơi, trong lúc xô xát đã vô tình đẩy cậu xuống sông.

Và cô bé đó, chính là tôi.

Đêm đó tôi bị đánh ngất, khi tỉnh lại đã thấy mình ở nhà trong thành phố. Mẹ tôi với gương mặt bình thản, nói rằng bà đã kịp thời đến, đuổi được tên khốn kia đi.

Với tôi, chuyện đó coi như đã kết thúc.

Nhưng tôi không hề biết rằng, đêm đó mẹ tôi đã g.i.ết người, và càng không biết rằng người bị g.i.ết lại chính là cậu thiếu gia

nhà họ Phó – đứa con trai khiến người ta nghe tên đã phải khiếp sợ.

Nói đi cũng phải nói lại, đây đúng là một mối ‘nghiệt duyên’

Ông ta lừa dối mẹ tôi, khiến bà tuyệt vọng với tình yêu cả đời, làm bà mất con, rồi bị cắt bỏ tử cung, vĩnh viễn không thể có con.

Còn bà, bà đã hủy hoại ông, và cũng vô tình g.i.ế.c c.h.ế.t con trai của ông.

Vòng đi vòng lại, có lẽ chỉ có thể dùng hai chữ "nghiệt duyên" để hình dung.

Tôi vội vã đến sở cảnh sát, mong muốn được gặp mẹ. Nhưng cảnh sát lại nói với tôi rằng--

Mẹ tôi, bà không muốn gặp tôi.

Nhiều lần cố gắng đều không thành, tôi đành phải trở về nhà.

Tôi nhờ Phó Hàn giúp tìm một luật sư giỏi nhất, nhưng mẹ tôi lại không đợi đến ngày đó. Bà thậm chí còn chưa bị kết án, đã qua đời trong trại giam.

Bà không tự tử. Quản lý trại giam rất nghiêm ngặt, bà không có cơ hội tự sát. Bà là...

Chết vì bệnh ung thư bộc phát.

Lúc này tôi mới biết, bà đã bị ung thư phổi giai đoạn cuối. Giai đoạn muộn đến nỗi hầu như không còn cách nào chữa trị được.

Tôi vừa mới biết được bí mật của bà, thậm chí còn chưa kịp hỏi bà một câu nào, thì đã bị một loạt biến cố này quật ngã.

Nếu không có Phó Hàn, có lẽ tôi đã rất khó để vượt qua.

Phó Hàn với tư cách là con rể, đã đích thân lo liệu mọi việc từ đầu đến cuối.

Trong tang lễ, tôi đứng lặng nhìn bức di ảnh đen trắng của mẹ. Tám ảnh rõ ràng là không màu, nhưng khi nhìn gương mặt ấy, tôi không thể không liên tưởng đến chiếc váy đỏ.

Dường như sự tồn tại của bà vốn dĩ là rực rỡ như thế, một người sống động như vậy, giờ đây chỉ còn là màu xám trắng.

Sau khi tang lễ kết thúc, tôi trở về nhà. Tôi định vào phòng của mẹ để xem, nhưng lại tình cờ tìm thấy lá thư bà để lại cho tôi.

Hóa ra, tất cả đều nằm trong kế hoạch của bà.

Trước khi chết, bà muốn nhìn thấy tôi kết hôn, gả cho người đàn ông phù hợp người đã quen tôi từ những ngày khó khăn nhất, nhiều năm không gặp, nhưng lại luôn âm thầm nhớ đến tôi.

Người đàn ông tuy đôi chân có tật, nhưng năng lực xuất chúng, có thể bảo vệ tôi an toàn.

Trước khi chết, bà muốn gặp lại Phó Tri Thành một lần cuối, nhìn lại người đàn ông mà bà đã yêu cả đời, cũng là người bà hận cả đời.

Trong thư, mẹ tôi kể về chuyện xảy ra ở vùng quê năm đó.

Bà nói.

Khi bà đến nơi, quần áo của tôi đã bị kẻ đó cởi gần một nửa, nếu bà đến trễ một chút thôi, tôi có lẽ đã mất đi sự trong sạch.

Trong cơn giận dữ, bà lao lên giằng co với kẻ đó, vô tình đẩy hẳn rơi xuống sông.

Hắn không biết bơi, lúc vùng vẫy trong nước, mẹ tôi định xuống sông cứu hẳn. Nhưng dưới ánh trăng, bà nhìn rõ gương mặt của kẻ đó--

Tên khốn đang định làm nhục con gái bà, lại chính là con trai của Phó Tri Thành.

Đúng là oan gia ngõ hẹp.

Đêm hôm đó, mẹ tôi đứng rất lâu bên bờ sông, bà đã có do dự, đã có giằng co trong lòng, nhưng cuối cùng bà vẫn không xuống nước.

Chương 27: Chương 27

Bà để mặc cậu thiếu gia dâm loạn đó chìm dần xuống đáy sông.

Phần sau của bức thư, bà nói về việc gả tôi cho Phó Hàn.

Bà nói bà đã điều tra, biết rằng Phó Hàn và tôi từng ở cùng một trại trẻ mồ côi, và mối quan hệ rất tốt.

Bà cũng biết được rằng nhiều năm qua Phó Hàn luôn âm thầm dõi theo và bảo vệ tôi.

Chính vì vậy, bà mới yên tâm giao tôi cho anh.

Còn chuyện lợi dụng tôi để trả thù Phó Tri Thành, bà chưa bao giờ nghĩ đến.

Mẹ tôi viết như chính con người bà, phóng khoáng tự tại, viết dài đến vài trang giấy, tôi thậm chí có thể cảm nhận được giọng điệu của bà qua từng câu chữ.

Bà viết rằng, cuộc đời bà và Phó Tri Thành đầy những ân oán tình thù, đến mức bà cũng không thể phân định được ai nợ ai nhiều hơn, nên bà không cần phải dùng tôi để trả thù.

Bà chỉ mong tôi được hạnh phúc.

Dù cho người mang lại hạnh phúc cho tôi, là con trai của Phó Tri Thành, bà cũng không quan tâm.

Bà nói, ân oán là chuyện của thế hệ họ, không liên quan đến tôi và Phó Hàn.

Trang cuối cùng của bức thư, bỏ trống hơn nửa, chỉ viết đúng một câu.

Chính câu này đã khiến tôi, người vẫn luôn gồng mình chịu đựng, ngay lập tức vỡ òa.

Chữ viết của bà nguệch ngoạc, nhưng dòng này lại rõ ràng từng nét.

Bà viết:

"Cả đời này mẹ đã không thể sinh con, cảm ơn con, vì đã đến làm con của mẹ."

Tôi nắm chặt lá thư, nước mắt rơi lã chã.

Người nên nói lời cảm ơn là tôi.

Tôi sinh ra đã bị bỏ rơi, cảm ơn bà, dù biết rõ không có quan hệ huyết thống, vẫn nuôi nấng tôi nên người.

Trước khi sinh ra, tôi ở trên trời chọn mẹ.

Chọn nhầm người, nên bị bỏ rơi oan uổng.

Chính bà là người đã mang tôi về nhà sau 7 năm, sửa chữa sai lầm trong lựa chọn của tôi năm ấy.

Cùng với lá thư, bà còn để lại cho tôi một tấm thẻ ngân hàng, mật mã chính là ngày sinh của tôi.

Bên trong là toàn bộ số tiền bà tích cóp bao năm qua, cùng với số "tiền sinh lễ" mà Phó Hàn đã đưa khi cưới tôi.

Bà vẫn giữ nguyên vẹn, tích lũy lại cho tôi.

33

Nói ra cũng trùng hợp.

Vào ngày thất (bảy ngày) của mẹ tôi, lão gia tử Phó qua đời. Ông qua đời trong giấc ngủ, khi người giúp việc trong nhà phát hiện, ông đã ra đi.

Khi nhận được tin này, Phó Hàn rất bình thản. Anh im lặng cúp điện thoại, im lặng đến gặp lão gia tử lần cuối, và cuối cùng, im lặng tổ chức tang lễ.

Lão gia tử Phó đã có sự chuẩn bị từ trước, từ lâu ông đã để lại di chúc tại văn phòng luật sư, và toàn bộ tài sản của ông sẽ được chuyển cho Phó Hàn. Còn Phó Thời Trinh và Phó Uyển, ngoài danh phận con nuôi, không nhận được một xu nào.

Cách làm này quả thật rất phù hợp với phong cách làm việc của Phó Tri Thành suốt đời. Một thương nhân, xem trọng lợi ích hơn

mọi thứ khác, chẳng những chẳng quan tâm đến tình cảm mà còn cực kỳ tàn nhẫn. Ông là một người theo chủ nghĩa cá nhân cực đoan, luôn ích kỷ, ngay cả khi chết, tài sản của ông cũng sẽ không để lại cho con nuôi dù chỉ là một phần nhỏ.

Vì vậy, trong tang lễ, Phó Thời Trinh và Phó Uyển không xuất hiện.

Sau khi hoàn tất lễ tang và tiễn khách, chiếc xe lăn của Phó Hàn dừng lại trước bia mộ, anh cúi đầu, im lặng nhìn bức ảnh đen trắng trên đó. Còn tôi đứng bên cạnh, ngoài im lặng, thật sự không biết phải nói gì.

Thời gian trôi qua một lúc.

Gió thổi qua.

Phó Hàn đột nhiên lên tiếng, anh cười khẽ, giọng có chút mỉa mai: "Biết không, tại sao mấy năm cuối đời của ông ấy lại phải gắng sức làm vừa lòng tôi?"

"Vì muốn bù đắp cho anh?"

Phó Hàn lắc đầu.

"Là để bù đắp cho chính ông ấy. Ông ấy chưa bao giờ yêu tôi, dù sau này ông ấy có cố gắng làm vừa lòng tôi, tìm mọi cách để bù đắp, thực ra tất cả đều là vì chính ông ấy."

Chương 28: Chương 28 (Hết)

"Suốt đời ông ấy đã có quyền lực và địa vị, duy chỉ có một thiếu sót lớn nhất là con cái. Ông ấy đã mất khả năng sinh và đứa con ông yêu nhất lại c.h.ế.t trong một tai nạn. Lẽ ra ông ấy phải sống cô đơn suốt đời, nhưng may mắn là tôi, đứa con ngoài giá thú này, đã giúp ông ấy có một chút an ủi, thế nên ông ấy cố gắng hết sức để làm vừa lòng tôi, chỉ là muốn bù đắp cho thiếu sót của mình, để tuổi già của ông ấy bớt đi sự cô đơn mà thôi."

Phó Hàn nhếch môi, nụ cười có chút châm chọc.

Nhưng đôi mắt anh lại có chút đỏ hoe.

"Ông ấy chưa bao giờ yêu ai ngoài bản thân mình."

"Nhưng dù có cố gắng làm vừa lòng tôi thế nào, cuối cùng ông ấy vẫn rất đáng thương."

"Suốt đời ông ấy, bên cạnh không có một ai thật lòng yêu ông ấy. Vợ ông trung thành, nhưng lại bị sự lạnh nhạt và ngoại tình của

ông ấy khiến bà rơi vào trầm cảm và qua đời. Mẹ anh yêu ông ấy, nhưng lại bị ông ấy hại suốt đời. Nếu ông ấy phá sản, không ai sẽ muốn ở lại bên ông ấy, ông ấy sẽ bị mọi người bỏ rơi."

Phó Hàn cười một cách trào phúng, "Thật đáng thương."

Nhưng ngày hôm đó, Phó Hàn vẫn rơi một giọt nước mắt trước bia mộ của Phó Tri Thành.

Anh nói.

Giọt nước mắt đó, dù sao cũng là tiễn ông ấy đi.

Giọt nước mắt đó cũng là để anh cắt đứt hoàn toàn quá khứ đầy đau khổ.

Những ân oán, thù hận, tất cả đều tan biến theo cái chết.

Chúng tôi, sẽ có một tương lai hoàn toàn mới.

Kế hoạch tiếp theo của chúng tôi là điều trị cho Phó Hàn.

Điều trị diễn ra khá suôn sẻ, nhưng giữa chừng vẫn có một chút bất ngờ—

Trong nhà vệ sinh của tôi, bỗng xuất hiện hai vạch.

Của tôi.

Tôi mang thai.

Sự xuất hiện đột ngột của đứa trẻ làm xáo trộn kế hoạch của chúng tôi, nhưng cũng mang lại hy vọng mới.

Dường như, những khổ đau đã qua, và tất cả bắt đầu lại từ đầu.

Giống như sự sống mới đang hình thành trong bụng tôi.

Từ đó trở đi, điều Phó Hàn thích làm nhất chính là ôm một cuốn từ điển để tìm tên cho con.

Nhờ anh ấy, tôi mỗi tối đều mơ mộng về những cái tên.

Cuối cùng, vì cảm thấy phiền phức, tôi giữ tay Phó Hàn lại, "Đừng nghĩ nữa, tên em đã quyết rồi."

Phó Hàn nghiêm túc nhìn tôi, "Tên là gì?"

Tôi uống nước ấm, rồi thuận miệng nói: "Nếu là con trai thì gọi là Phó Quý, nếu là con gái thì gọi là Phó Quý Hoa, sao hả?"

Tôi tự tin nói: "Tên Phó Quý Hoa rất có ý nghĩa."

Phó Hàn im lặng một lúc, rồi đột ngột kéo tôi vào lòng, giọng nói ấm áp vang bên tai, khiến tôi cảm thấy ngứa ngáy khó tả.

"Vậy, chúng ta sinh thêm một đứa nữa, một đứa tên Phó Quý, một đứa Phó Quý Hoa, đứa cuối gọi là Phó Khả Dịch Quốc, thế nào?"

Tôi ôm chặt lấy eo anh, cười nói.

"Hay là thêm đứa thứ tư? Gọi là Phó Lý Đường Hoàng."

Tiếng cười thấp của Phó Hàn vang lên bên tai tôi.

"Được."

Anh xiết c.h.ặ.t t.a.y tôi một chút, rồi nghiêm túc nói: "Nếu là con gái, gọi là Phó Hàn đi."

Ánh trăng sáng ngời.

Giọng anh dịu dàng hơn cả ánh trăng.

"Muốn có một cô con gái giống như cô bé tên Quan Hàn hồi đó ở viện mồ côi, thích mặc váy trắng, có đôi mắt sáng long lanh, cười lên như trăng khuyết."

"Được không?"

"Được, nếu là con trai, thì giống cậu bé hồi đó ở viện mồ côi, tuần tú, đánh nhau có khí chất của một con sói nhỏ."

Tôi ngẩng đầu lên trong vòng tay anh, vừa lúc nhìn thấy ánh trăng ngoài cửa sổ.

Nhiều năm đã trôi qua kể từ khi tôi và Phó Hàn còn là những đứa trẻ, nhưng trên bầu trời đêm này, ánh trăng vẫn như ngày nào.

(Hết)

Nội dung từ **Chương 1: Chương 1** đến **Chương 28: Chương 28**
(Hết)

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: lelinhtinh